

Hänsel* i Gretel*

CREDENCIALS

Hänsel* i Gretel*

Hänsel* i Gretel* és una plataforma cultural que fa funcions *de think tank* sobre el model de cultural de la ciutat de Barcelona. Oferim serveis de gestió cultural, *networking* i ideació de projectes de comunicació i continguts amb una visió humanista per a organitzacions de tots els sectors del teixit empresarial de la ciutat.

Mariano Zuzunaga. The open door, 2011

La ciutat cultural. Els grans debats

A Hänsel* i Gretel* volem oferir un espai on es pensa la ciutat de Barcelona des de mirades diverses per prendre el pols als reptes que la ciutat està vivint. Participem dels debats de la ciutat, com és la relació capital i territori, la regeneració de l'entramat cultural, quines són les polítiques públiques que espera el sector, com afecta el turisme i la projecció internacional de la ciutat a la creació local ... Però també volem ser un altaveu d'iniciatives i opinions personals que ens ajuden a contextualitzar el moment actual.

Gonzalo Goytisolo. *Succés misteriós I*

Els temes clau

*Agregar els actors de la comunitat cultural que sumen les seves veus a un projecte ampli i definit per la riquesa que dona i transmet la confrontació d'idees. Amb la suma de veus pretenem generar un marc de referència en el qual fixar nous objectius i compromisos.

*Posar de manifest que la cultura ha de ser factor determinant en la preocupació de l'elaboració de les polítiques de la ciutat i el centre de les decisions d'aquestes.

Hänsel i Gretel* són arquitectes, escenògrafs, escriptors, artistes visuals, dramaturgs, actors, ballarins, cantants, dissenyadors gràfics, programadors de videojocs, gestors culturals, comissaris, crítics, estudiosos... una comunitat cultural a la qual volem ajudar a posicionar-se i visualitzar-se a la nostra ciutat.

Retrografia de Barcelona, Mark Klett

Els temes clau

- *Un espai de creació, elaboració i preservació de la reflexió entorn de la cultura i la ciutat. Per això convidem a tots a compartir idees, projectes, realitzacions i relacions en una espècie de gran mural on penjar interessos compartits. Es tracta de conformar un arxiu de l'immediat, del no persistent, del que combat, transforma i impulsa.
- *Contribuir a la difusió de noves realitats culturals i configurar-se com a màquina del sensible.
- *Donar sentit a una xarxa de nodes i juxtaposicions amb altres ciutats europees que ens permeti construir un diàleg sobre els usos, llenguatges, eines i espais de la ciutat com a organisme cultural.

Sessió AGBAR “La Semàntica de l’aigua” a la Galeria Carles Taché

QUÈ FEM?

Hänsel* i Gretel* és un projecte que té la missió de treballar el coneixement dels grans debats de la ciutat. Seguint la dinàmica dels *think tank*, la nostra iniciativa vol fer escoltar la perspectiva cultural als principals estaments i grups de presa de decisions.

Aquesta iniciativa, que pivota entre els conceptes de cultura i ciutat, es construeix a sobre de tres pilars, la publicació digital amb continguts diaris, la versió en paper, que fa la funció de màquina de pensament, i una tercera activitat que entronca amb les dues primeres: els actes presencials.

ÍNDEX

LA PUBLICACIÓ DIGITAL	p. 08
COMUNITAT CULTURAL	p. 11
CICLES DE DEBAT	p. 14
ACCIONS CULTURALS	p. 24
SERVEIS CULTURALS	p. 35
SERVEIS EDITORIALS	p. 49
PRODUCCIONS AUDIOVISUALS	p. 58
QUI SOM?	p. 61
CONTACTE	p. 62

Hänsel * i Gretel *

Publicació Cultural

CAT

ES

-
- * CICLES
 - * ARTICLES DE HÄNSEL* I GRETEL*
 - * DEBATS DE CIUTAT
 - * DIÀLEGS BARCELONA
 - * SÈRIE CULTURAL
 - * PISTES HÄNSEL* I GRETEL*
 - * QUIOSC HÄNSEL* I GRETEL*
 - * UNIVERS HÄNSEL* I GRETEL*
-

LA PUBLICACIÓ DIGITAL

Hänsel* i Gretel* té un espai de debat digital (www.hanseligretel.cat) on els actors amb major capacitat d'influència del sector cultural del país publiquen articles d'opinió sobre l'ecosistema cultural de la ciutat. Davant la situació de sobreinformació a les xarxes, volem superar la notícia d'actualitat i ens posicionem en un espai que vol reflexionar amb aquesta realitat, per això som complementaris a l'ecosistema de webs i publicacions que informen sobre l'actualitat cultural. El nostre objectiu vol ser un espai de reflexió, per això els nostres articles tenen una validesa atemporal, perquè no estan subjectes a l'actualitat sinó a diferents elements clau de l'ecosistema.

- La publicació, que cada dia incorpora contingut nou, inclou articles, fotografies, pistes culturals o enllaços d'interès.
- En aquest sentit, volem destacar que imatge i text tenen la mateixa consideració, ja que considerem que l'aportació dels artistes amb les seves imatges és igualment rica que els articles de text.
- Hänsel* i Gretel també actua com a agent cultural, obrint cicles amb articles que analitzen temes concrets des de diferents punts de vista, com el debat al voltant del nom de MNAC. A més, organitzem converses entre personatges de l'escena cultural. La transcripció de totes aquestes accions es pot veure al web també.
- Hänsel* i Gretel* és un gran arxiu que incorpora continguts elaborats pel propi ecosistema cultural. Com un quadern de bitàcola de les opinions i idees dels principals actors del nostre sistema cultural.

Hänsel * i Gretel *

Publicació Cultural

CAT ES

- * CICLES
- * ARTICLES DE HÄNSEL* I GRETEL*
- * DEBATS DE CIUTAT
- * DIÀLEGS BARCELONA
- * SÈRIE CULTURAL
- * PISTES HÄNSEL* I GRETEL*
- * QUIOSC HÄNSEL* I GRETEL*
- * UNIVERS HÄNSEL* I GRETEL*

Cercar / Buscar

Subscriu-te/ Subscríbete al
Newsletter:

Envia

Tuits de @HanselGretelBCN

#HiG BCN
@HanselGretelBCN

Llegeix el nou article de Miquel Porta
Perales, "De com la gentrificació

Hänsel* i Gretel*

Una publicació cultural oberta a les veus més representatives de la cultura i la creativitat de la ciutat de Barcelona, on es poden expressar, des de la crítica, la divergència i la proposta, sobre una nova ciutat cultural. Una nova ciutat cultural que s'està construint i projectant.

(*) Llegeix aquí l'article

Llúcia Ramis
La Brussel·les del Mediterrani

Imatge de la home principal

XARXES SOCIALS. CAS D'ÈXIT

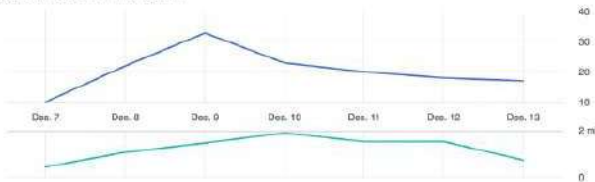
Interacció a xarxes socials durant el diàleg al voltant de l'obra de Lita Cabellut a la Fundació Vila Casas el 14 de desembre de 2017. Anàlisi realitzat per Sibillare.

2. Facebook @hanseligretelBCN

2.1.2 Resultat promoció

143 Accions ▾ 8934 Impressions ▾ 120 People Taking Action
1276 Average Daily Impressions

69 Resultats: Event Responses ▾ 5541 Abest ▾

L'esdeveniment va aconseguir un total de 8934 impressions generant 131 interaccions al llarg dels dies promoció.

Aquestes impressions les van rebre 5541 persones, 1396 van ser homes (un 25%) mentre que l'abast restant, és a dir 4.029 (75%) van ser dones. D'aquest total, la franja d'edat on es va aconseguir més impacte va ser entre els 35 als 45 amb un 18%, seguit de la franja entre els 25 i 35 amb un 16%. Altrament, i pel que fa a les respostes a l'esdeveniment, es van aconseguir principalment en dones d'entre 35 i 54 anys.

S*

Diàleg per a [desc]cobrir l'obra de Lita Cabellut | Informe de xarxes socials

6

3. Twitter @HanselGretelBCN

Seguidors 2317 (+20)

3.1. Activitat total

Tweets	267 (+31.9%)
Mencions	20
M'agrada	318 (promig de 10 al dia)
Retweets	137 (promig de 4 al dia)
Taxa d'interacció	1,5%
Clics a l'enllaç	245 (promig de 8 al dia)
Impressions	94,6K (3,1K al dia)
Visites a la pàgina	2273

La taxa d'interacció ha augmentat en referència al mes de novembre (0,9%). Això significa que la nostra pàgina ha tingut més gent que ha interaccionat amb els diferents posts publicats, ja sigui mitjançant clics, likes o retuits. Aquest increment es pot relacionar amb l'augment de visites a la pàgina, que ha passat de 2019 al novembre, a quasi 2300 al desembre.

S*

Diàleg per a [desc]cobrir l'obra de Lita Cabellut | Informe de xarxes socials

8

@HanselGretelBCN

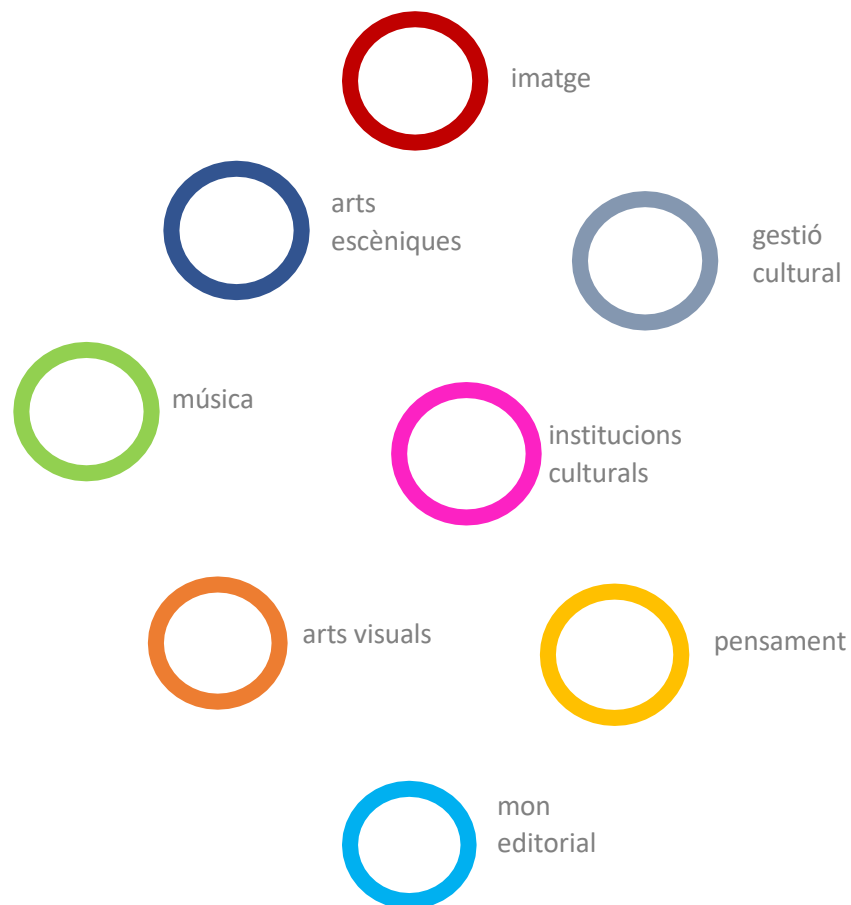
@hanselgretelbcn

@hanselgretelBCN

www.hanselgretel.cat

COMUNITAT CULTURAL

Al llarg d'aquests anys, hem comptat amb la col·laboració i complicitat dels següents personatges clau de l'ecosistema cultural:

IGNASI ABALLÍ
CRISTINA ABELLÓ
ANNA AGUIRRE
PEP AGUT
NÚRIA AIDELMAN
ANNA ALBERTÍ
XAVIER ALBERTÍ
SALVADOR ALEMANY
VICENÇ ALTAIÓ
FREDERIC AMAT
LLUÍS AMIGUET
RAFAEL ARGULLOL
NADIA ARROYO
JOAQUIM AUSEJO
SANTI AUERÓN
MONTSE AYATS
PEDRO AZARA
JORDI BADIA
ASSUMPTA BAILAC
XAVIER BASIANA
FREDERIC BALLELL

MARTA BARCELÓ
MERCEDES BASSO
FRANCESC BELLMUNT
CÉSAR BELTRAN
CRISTINA BENITO
ROGER BERNAT
Mª TERESA BLANCH
MALET
LLUÍS BOADA
JOSEP BOHIGAS
HERNAN BONNIN
LAURA BORRÀS
SEGIMON BORRÀS
ROBERTO BOSCO
CARLOTA BROGGI
ORIOL BROGGI
XAVIER BRU DE SALA
TONI BRUNET
TENA BUSQUETS
LITA CABELLUT
Mª ÀNGELES CABRÉ

LLUÍS CABRERA
NÚRIA CABUTÍ
JOSEP Mª CADENA
VICTÒRIA CAMPS
JUDITH CARRERAS
MARTA CALVO
JORDI CALAFELL
JOAN MARC CANTI
JULI CAPELLA
JORDI CASAS
CESC CASADESÚS
JORDI CASANOVAS
TONI CASARES
ÀNGELES CASO
ENRIC CASTELLÓ
LLUÍS CASTELLVÍ
DAVID CASTILLO
CARLES CASTRO
FRANCESC CATALÀ-ROCA
GISELA CHILLIDA
VICTÒRIA CIRLOT

ANNA ROSA CISQUELLA
JAUME CIURANA
JORDI COCA
JUDITH COLELL
LAIA COLELL
COLITA
JAUME COLLBONI
VICTÒRIA COMBALÍA
GASTÓN CORE
SUSANNA CORCHIA
MANUEL CRUZ
CARLES CUATRECASAS
NÚRIA CUADRADO
MARKO DANIEL
CARLES DECORS
JORGE DE LOS SANTOS
JOAN DE MUGA
MIQUEL DE PALOL
RAFAEL DE RIBOT
ÁNGEL DÍAZ
JOSÉ ANTONIO DONAIRE

L'Âge d'or, Gavin Turk

CARLES DUARTE
CARLOS DURAN
PEP DURAN
MANEL ESCLUSA
EDUARD ESCOFFET
ANTONI ESPLUGAS
MARTA ESTEVE
MARCELO EXPÓSITO
FRANCESC FÀBREGAS
JORDI FEIXA
DARÍO FERNÁNDEZ
ELOY FERNÁNDEZ PORTA
CARLOS FERRATER
XAVIER FINA
LAIA FOIX
SANTI FONDEVILA
JAUME FORÉS JULIANA
SERGIO FUENTES
JORDI FULLA
MERCÈ FRANQUESA
MONTSE FRISACH
PATRICIA GABANCHO
VALÈRIA GAILLARD
SÒNIA GAINZA
CRISTINA GALLACH
JOSÉ LUÍS GALLEGO
BLANCA GARCÉS
MARINA GARCÉS

JUANMA GARCÍA
ALBERTO GARCÍA-ALIX
VÍCTOR GARCÍA DE GOMAR
JOSÉ A. GARCÍA MALLOR
PEPE GARCÍA REYES
RAQUEL GARCIA TOMÁS
PAPO GAUDIER
CESC GELABERT
ANNA GENER
DANIEL GIL SOLÉS
CARLA GIMENO JARIA
GABRIEL GINEBRA
CARLES GINER
DANIEL GIRALT-MIRACLE
MICHAEL GOLDENBERG
JAVIER GOMÁ
VÍCTOR GÓMEZ PIN
ANDREU GOMILA
GONZALO GOYTISOLO
TON GRANERO
ANNA GRAU
JOSEP GRAU
ORIOI GUAL
CARLES GUERRA
MANUEL GUERRERO
ALBERTO GUIJARRO
ARMANDO GUILLER

FRANK GUILLER
ALBERT GUINOVART
MARIA GUINOVART
JOAN GUITART
XAVIER GUITART
MATEU HERNÁNDEZ
JORDI HERRERUELA
LLUCIÀ HOMES
LLUÍS HOMAR
JUAN INSUA
GISELA JUANET
ELENA JUNCOSA
NURIA LABARI
MARTA LACAMBRA
ELISENDA LARA
ALBERT LLADÓ
MARISOL LÓPEZ
MONTSE MAJENCH
AURELIO MAJOR
ROSA MARIA MALET
NÚRIA MANCHADO
JOAN ANTÒN MARAGALL
XAVIER MARCÉ
BARTOMEU MARÍ
MARIA MARÍN
ANDREU MARINÉ
JUAN CARLOS MARTEL
JOSEP Mª MARTÍ FONT

MIQUEL MARTÍ I FREIXAS
CÉSAR MARTÍNEZ
CHUS MARTÍNEZ
DAMIÀ MARTÍNEZ
DANIEL MARTÍNEZ
ENRIC MARTINEZ
FERRAN MARTÍNEZ
RUBÉN MARTÍNEZ
MARIANO MARZO
AMANDA MASHA
JOSEP MASSOT
JOAN MATABOSCH
XAVIER MELLONI
ALBERT MERCADÉ
J.Mª MESTRES QUADRENY
EVA MICHALKAKOVA
LLUÍS MIÑARRO
JOAN M. MINGUET
EDUARD MIRALLES
FRANCESC MIRALLES
IGNASI MIRÓ
JOSEP Mª MIRÓ GELLIDA
KIKU MISTU
ÀLEX MITRANI
LLÀTZER MOIX
NEUS MOLINA
MIQUEL MOLINA

In search of times past, Herbert Bayer

MARTA MONEDERO
ANTONIO MONEGAL
IMMA MONSÓ
RAFAEL NADAL
PERE NAVARRO
NINA
DANIEL NEGRO
JORDI NOPCA
ALEX OLLÉ
ENRIC ORDÓÑEZ
JOANA ORTEGA
VALENTÍ OVIEDO
PILAR PARCERISAS
PEP PARER
LLUÍS PASQUAL
NINA PAWLOSKY
JOSEP PERELLÓ
MARINA PEREZAGUA
ORIOI PÉREZ-TREVIÑO
ARMAND PUIG
ANONI PUIGVERD
PÉREZ de ROZAS
VÍCTOR PIMSTEIN
JOSEP MARIA POU
MIQUEL PORTA PERALES
ARNAU PUIG
TONI PUIG

BERNAT PUIG TOBELLA
ANTONIO RAMÍREZ
LLUCIA RAMIS
ESTEVE RIAMBAU
PEPE RIBAS
HUMBERTO RIBAS
PETER RICKETTS
CARME RIERA
FÈLIX RIERA
JOAN RIGOL
MERCÈ RIUS
EMMA RIVEROLA
RICARD ROBLES
ISABEL ROIG
MARIO ROMERO
X. RUBERT DE VENTÓS
JOSÉ E. RUIZ-DOMÈNEC
JOAQUIM RUIZ MILLET
TONI RUMBAU
JORDI SACASAS
FERRAN SÁEZ
GERARD SALA
PEP SALAZAR
ÀLEX SÀLMON
CRISTINA SALVADOR
JORDI SANABRA
JORGE SÁNCHEZ

JOSEP SÁNCHEZ LLIBRE
LLUÍS SANS
JORDI SAVALL
ISABEL SEGURA
MIQUEL SEGURÓ
JORDI SELLAS FERRÉS
MARTA SELVA
JORDI SERCHS
ADRIÀ SERRA
ALBERT SERRA
MÀRIUS SERRA
CLARET SERRAHIMA
ISABEL SIERRA
SANTIAGO SIERRA
ANNA SILYUNAS
ANNA SOLÀ
EVA SÒRIA
VICTOR SUNYOL
FRANCESC SURROCA
ÀLEX SUSANNA
CARLES TACHÉ
BENEDETTA TAGLIABUE
ISABEL TALLOS
MARIA THORSON
QUIM TORRA
JOAN TORRELLA
LAIA TORRENS

RAFAEL TOUS
DAVID G. TORRES
MARGARIDA TROGUET
JON TUGORES
RAFAEL VALLBONA
PEDRO VEGA
PILAR VÉLEZ
ESTHER VERA
ROSA VERGÉS
PERE VICENS
ISABEL VIDAL
NACHO VIGALONDO
SANTI VILA
ANTONI VILA CASAS
CARLES VILARRUBÍ
SERGIO VILA-SANJUÁN
VICENÇ VILLATORO
MAURICIO VILLAVECCHIA
JOSEP VIVES GRÀCIA
MARGA VIZA
PEDRO VIZÁN
RAMON WILLIAMS
PEPE ZAPATA
MARIANO ZUZUNAGA

*

CICLES DE DEBAT

La nostra publicació va més enllà de la notícia immediata, i busca sempre una reflexió personal que aporti informació de context. Les seccions que hi trobareu responen a una categorització sui generis, són els cicles temàtics que aborden diversos aspectes de Barcelona i que, sota el prisma del qual, demanem als autors que observin i relatin les seves circumstàncies i context.

Aquests són els cicles en què s'estructura la nostra narrativa:

Construcció i cansament a la Barcelona cultural

CARLES DUARTE – CHUS MARTÍNEZ - QUIM TORRA – VICTORIA COMBALIA – ALBERT SERRA, entre d'altres

On mostrem les àrees culturals de Barcelona que estan en fase de discussió viva, amb energies de transformació i noves propostes (construcció) i també totes aquelles que es troben en una fase de cansament, sense respostes, sense capacitat de transformació però que són essencials pel bon funcionament del món cultural i de la ciutat.

Festival o creació

RICARD ROBLES – ALBERTO GUIJARRO – Mª ÁNGELES CABRÉ – LLUÍS CABRERRA – ALBERT GUINOVART, entre d'altres

Pretén aprofundir en com Barcelona s'ha convertit en els darrers deu anys en una ciutat de festivals i un dels principals nuclis de festivals de música, d'arts escèniques i d'arts visuals d'Europa. Sònar, Primavera Sound, In-edit, Loop, DocsBarcelona... i fins a més d'un centenar de propostes que ens mostren la vitalitat dels nostres gestors culturals en posicionar l'espai públic barceloní com a lloc de creació obert al món. No obstant això, hi ha molts que pensen que la vitalitat i aposta creativa inicial ha deixat pas a un plantejament de festival associat al turisme i l'oci. Es tracta d'establir què ens proposen els festivals com a aportació creativa.

Periodisme cultural i altres pistes

VICTORIA CIRLOT – SANTI FONDEVILA – COLITA – SERGIO VILA-SANJUÁN – MIQUEL MOLINA, entre d'altres

Volem reflexionar sobre la pèrdua de pes de la crítica cultural en els mitjans de comunicació. Una crítica que hauria de ser generadora de pistes bàsiques per identificar els camins d'excel·lència en el nostre ecosistema cultural. Un fet que preocupa al món de la comunicació, als agents culturals i a una societat que sovint, malgrat la sobreinformació actual, se sent més orfe de criteri que mai. La manera com es comunica la cultura obre també alguns debats dels quals Hänsel* i Gretel* se'n vol fer ressò. L'enorme pes de l'entreteniment i una certa frivolitat en com s'explica el fet creatiu i les pràctiques culturals contemporànies han portat a controvèrsies que qüestionen la seva efectivitat i n'han fet minvar el seu prestigi social.

Cosmopolitisme o el retorn al bosc

CARLOTA BROGGI – VÍCTOR GARCÍA DE GOMAR – PILAR PARCERISAS – ANTONI MONEGAL, entre d'altres

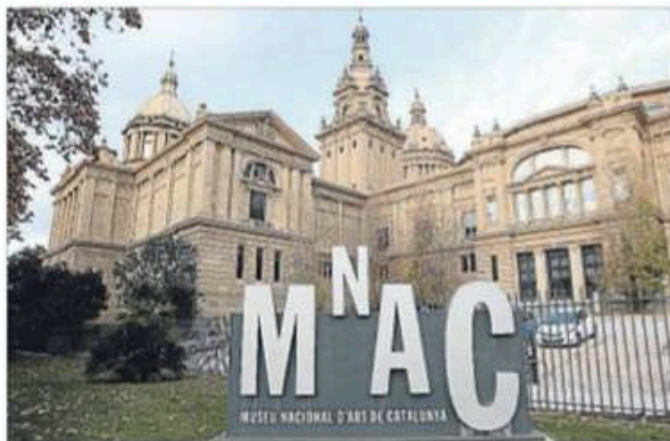
Volem mostrar com en els últims anys estem vivint el replegament d'una bona part de les energies creatives i de gestió cultural cap a la profunditat del bosc. Un trànsit que implica engalipar-se, ocultar, resistir, abandonar i generar una nova identitat connectada a preservar i establir la construcció de la ciutat des d'una concepció local. Davant, la ciutat segueix alçant una visió cosmopolita, oberta, destinada a generar incorporacions, juxtaposicions i enriquir-se de la modernitat com a única forma d'habitar la ciutat. Hänsel* i Gretel* vol reflexionar sobre la dualitat de dos posicionaments, el del bosc, símbol de resistència al canvi, i el de la ciutat, lloc de l'esdevenir del nou.

Governança o la crisi del sector públic

VICTORIA COMBALÍA – XAVIER FINA – BLANCA GARCÉS - JAUME CIURANA – XAVIER MARCÉ, entre d'altres

Volem entendre que un dels elements clau de les institucions públiques i els seus equipaments culturals (MACBA, L'Auditori, MNAC, Liceu, TNC, etcètera) és la seva bona governança i funcionament eficient. Estem vivint una etapa de renovació institucional provocada per noves mirades polítiques, nous compromisos ciutadans, amb una crisi econòmica que encara cueja, la constant tensió política Catalunya versus Espanya, i la queixa d'algunes veus sobre la pèrdua de projectes globals d'impuls per part de la ciutat. Des de Hänsel* i Gretel* volem reflexionar sobre la necessitat d'una bona governança institucional per potenciar culturalment Barcelona.

El Museu Nacional d'Art de Catalunya opta per desplegar el seu acrònim

La revista digital 'Hänsel i Gretel' reobre el debat sobre un possible canvi de nom del museu que l'identifiqui amb la ciutat

MNAC de Barcelona?

TÀRSIA SESÉ
Barcelona

Al cap de poc d'arribar a la direcció del Museu Nacional d'Art de Catalunya, l'agost del 2012, Pepe Serra es va convertir en protagonista involuntari d'unes declaracions a Catalunya Ràdio sobre el handicap de projectar internacionalment el museu nacional mitjançant un acrònim, MNAC, amb què no estaven familiaritzats ni tan sols una bona part dels catalans.

Serra va suggerir la idea d'aprofitar l'impacte de la marca Barcelona per reforçar la seva identitat al món, i les seves paraules van provocar un incendi mediàtic que encara cueja. Un equipament de país vinculat al nom d'una ciutat? Això volia dir que la institució perdria l'atribut de nacional o la referència a Catalunya? Ahir la revista cultural en línia Hänsel i Gretel reobria el

part dels museus, a poc a poc van cedint pas a noms molt més identificables pel públic: avui, per exemple, pràcticament ningú no es refereix al Reina Sofia com a MNCARS.

En el moment que va esclatar la polèmica, el llavors conseller de Cultura Ferran Mascarell va concloure el debat assegurant que el museu no canviaria de nom -també Pepe Serra va aclarir en un comunicat que no havia tingut pas aquesta intenció- i el tinent d'alcalde de cultura de Barcelona, Jaume Cjurana, es va mostrar taxatiu en l'oposició "a amagar la nació que el museu representa". Ahir, tant el nou conseller Santi Vila com la comissió de Cultura de l'Ajuntament Berta Sureda van declinar d'entrar en el debat. Des del MNAC, asseguren, ningú no s'ha plantejat cap canvi de nom i

cià Gabancho considera que "la norma hauria de ser 'no faria servir el nom de Barcelona en va', i l'art que acull el MNAC és de tot Catalunya, per això és un museu nacional. Reduir el concepte nació a la marca Barcelona és un error". Tot i així, matisa: "Això no vol dir que no es pugui parlar, en la publicitat, del 'MNAC de Barcelona', com qui parla del MoMA de Nova York. Però respectem història, contingut i país".

Tampoc no es mostra partidari d'un canvi de nom l'escriptor i dramaturg Jordi Coca. "No s'hauria de tocar", opina. "Està molt bé com està. El Louvre no es diu Louvre-París. El MNAC és el gran museu del país i el nom ho diu tot". Una altra cosa, afegix, i aquí coincideix tant amb Patricia Gabancho com amb la política de comunicació que està duent a terme el museu, "és que en la publicitat es remarqui que és a Barcelona, però d'aquí a tocar el nom hi ha molta diferència".

El museu ja ha enterrat

DEBATS DE CIUTAT

Aquest apartat vol entrar de forma directe en alguns debats molt específics de la ciutat de Barcelona amb la voluntat de donar veu als seus protagonistes i d'aquesta manera ajudar a entendre la seva diversitat i complexitat.

- Debat MNAC - Barcelona
- Macron i la cultura francesa
- MACBA 2020

La Vanguardia - 30.III.2016
Teresa Sesé

Ignasi Aballí i Albert Serra

Els barrets de Xavier Albertí i Hermann Bonnín

SÈRIE CULTURAL

Diàlegs Barcelona

Són converses entre dues persones claus de l'ecosistema cultural barceloní on es tracten en profunditat temes d'actualitat i temes de fons que ens han de permetre entendre les claus d'aquesta nova ciutat que estem construint i projectant. L'espai on se celebra és itinerant i s'adequa als convidats i la temàtica tractada.

Tots els diàlegs estan transcrits i es poden consultar al web i al Compendium corresponent.

Tot seguit enumerem els Diàlegs Barcelona

Ignasi Aballí i Albert Serra, a l'Hotel Alma

Xavier Albertí i Hermann Bonnín, al TNC

Albert Lladó i Bernat Puigtobella, a la llibreria +Bernat

Marina Garcés i Xavier Rubert de Ventós, al domicili particular

Toni Casares i Oriol Broggi, a la Sala Beckett

Antonio Monegal i Lluís Pascual, a l'Hotel Alma

Sergio Vila Sanjuán i Jordi Nopca, a la Galeria Senda

Ricard Robles i Alberto Guijarro, a l'Hotel Alma

Aquesta Contra de La Vanguardia va sorgir de Diàlegs Barcelona

La Vanguardia - 12.IV.2016
La Contra

SÈRIES CULTURALS

Sèrie motors

Hänsel* i Gretel* revisa el motor cultural del país a través d'una sèrie d'articles d'opinió. Valèria Gaillard, filòsofa, periodista cultural i traductora, enceta el segon cicle , on planteja una radiografia del sector tot repassant les principals tendències, com la hibridació dels hotels en galeries d'art o l'intent de fer de Barcelona una destinació turística de música clàssica o la reformulació de les llibreries com a centres culturals.

- Valèria Gaillard
- Xavier Marcé
- Oriol Pérez Treviño

A la banda esquerra es poden apreciar els motors dels vehicles amb els que habitualment es transporten cadascun dels escriptors.

SÈRIES CULTURALS

Retrats retratats

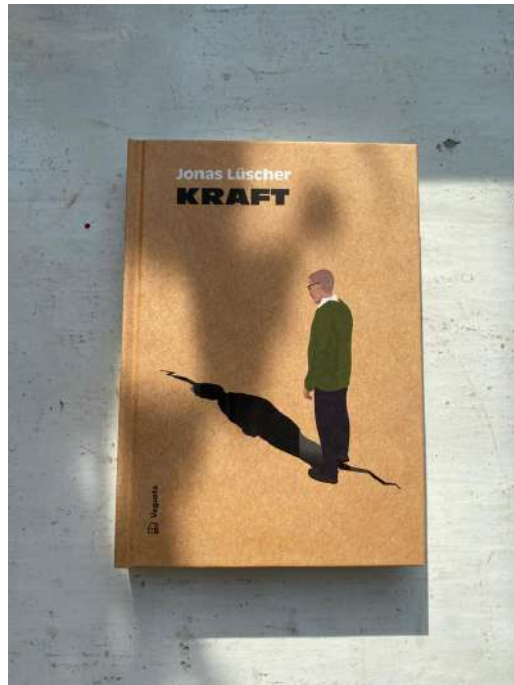
Darrere de cada retrat hi ha una història a explicar.

La fotògrafa literària Marta Calvo ens presenta les seves experiències a través d'una selecció d'imatges, explorant els seus records amb l'escriptor o escriptora retratat.

- Ana María Matute
- Juan Marsé
- José Antonio Marina
- Javier Pérez Andújar
- Cristina Morales
- Guy Talese
- Eduardo Mendoza
- Javier Cercas
- Pierre Lemaitre

PISTES HÄNSEL* I GRETEL*

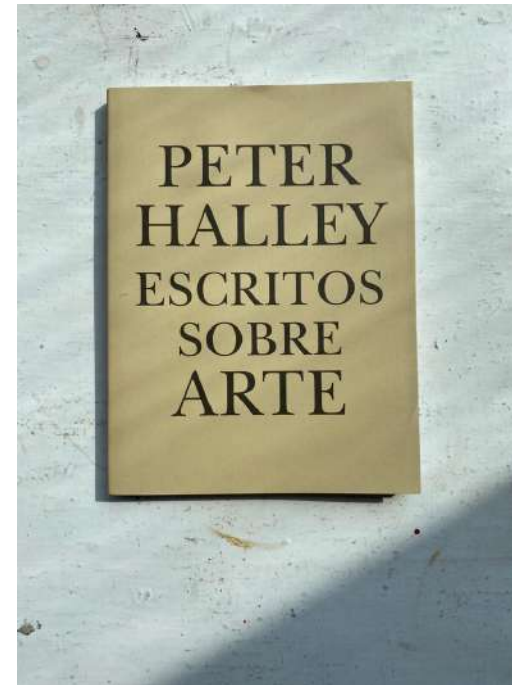
Aquest apartat vol identificar regularment algunes PISTES, alguns referents conceptuals, amb la voluntat de singularitzar-les dins de l'embolic del bosc. Són obres que considerem de lectura, escolta o visió recomanada en relació a la cultura o a la ciutat.

Pista nº 173

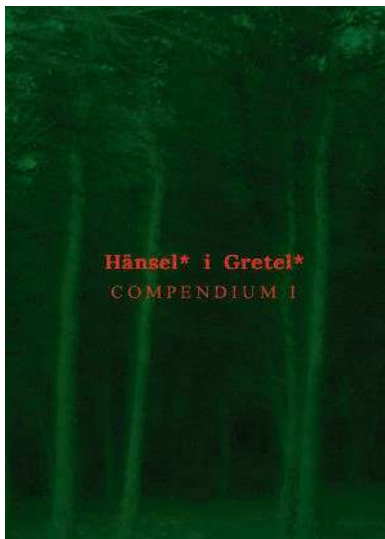
Pista nº 180

Pista nº 172

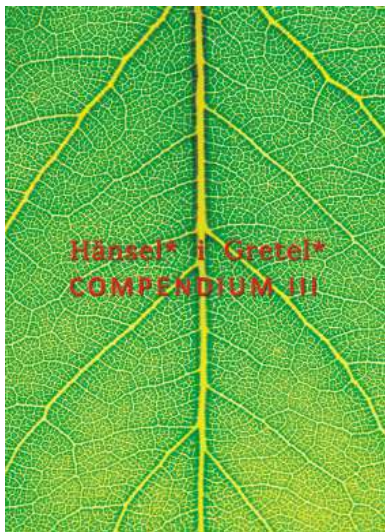
Pista nº 175

2016 - 2017

2017 - 2018

2018 - 2019

2019 - 2020

COMPENDIUM. Publicació en paper

Un cop a l'any s'edita el Compendium, una relectura de tots els articles publicats durant aquell curs. La publicació és en si una peça única de col·leccionista, a cada edició el disseny i la impressió canvien. Pensem que continent i contingut són igual d'importants, per això tenim molta cura dels detalls des de la seva conceptualització i fins a la realització.

*Poden trobar cada compendium en format digital al nostre [web](#).

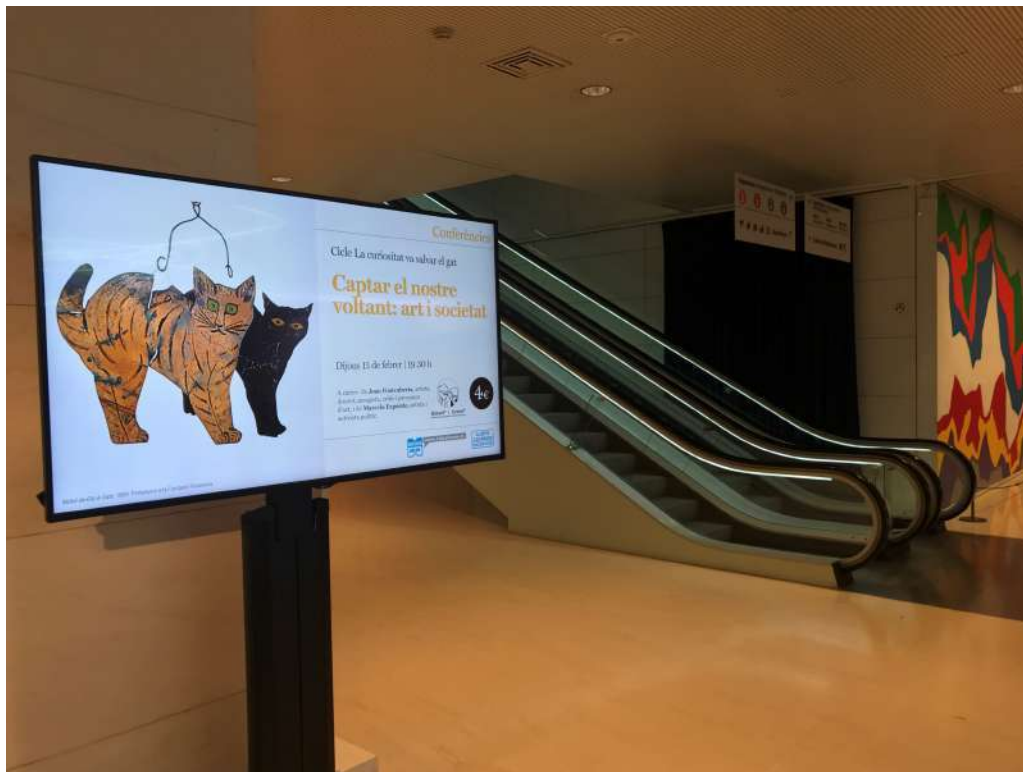
Entrevista a Albert Serra en el marc del cicle Lita Cabellut de la Fundació Vila Casas (2018)

ACCIONS CULTURALS

Hänsel i Gretel desenvolupa projectes a mida per a institucions i empreses. Oferim un servei d'assessoria integral de continguts, que va des de la conceptualització, producció, comunicació i implementació de diferents iniciatives culturals. Son solucions personalitzades que donen resposta a inquietuds o necessitats comunicatives de grans organitzacions i empreses.

Tot seguit enumerem alguns exemples:

- Cicle La Curiositat va salvar el gat (3 temporades) . CaixaForum
- Cicles Lita Cabellut i Guinovart. Fundació Vila Casas
- Diàleg sobre la semàntica de l'aigua. AGBAR
- Publicació de la revista PRE/OCUPACIONES (2 números). Grup Focus
- Diàlegs Barcelona: TNC, Galeria Senda, Llibreria +Bernat, Hotel Alma i Sala Beckett
- Cinc hores amb Barcelona al CCCB
- Jornada Netcom
- Cicle de sopars tertúlia *Barcelona, capital*. Hotel Alma
- Ciutat, turisme i cultura: una oportunitat conjunta, Ajuntament de Barcelona i Turisme de Barcelona
- Cicle Aportacions. CaixaForum

ACCIONS CULTURALS

Cicle La Curiositat va salvar el gat. CaixaForum

En una societat cada vegada menys inclinada a la curiositat com a conseqüència de la proliferació de l'excés d'informació, la popular expressió "la curiositat va matar el gat" s'ha tornat buida. Avui ningú no pagarà el preu de saber, ja que abans de tenir l'impuls de descobrir les coses per si mateix hi haurà alguna informació, notícia o comunicació que dissiparà la necessitat.

Aquest cicle de diàlegs que celebren a l'auditori del CaixaForum Barcelona, reivindiquen la curiositat com a desig d'emoció i com a pas indispensable cap al coneixement. La curiositat dels artistes és una de les formes més perfectes per recuperar com a societat l'impuls de tornar a atrevir-se a mirar i a explorar. Aquests són les sessions que hem celebrat:

En la tercera temporada del cicle *La curiositat va salvar al gat* hem estrenat nova escenografia i renovat el format, centrant-lo en temes sobre autoconeixement personal.

ACCIONS CULTURALS

2017-2018

Creació. **Jordi Savall i Frederic Amat**

Estratègies per recrear el món. **Marina Garcés i Santiago Auserón**

Enigma en el futur. **Armand Puig i Rafael Argullol**

Captar el nostre voltant, art i societat. **Marcelo Expósito i Joan Foncuberta**

L'arquitectura de l'íntim. **Imma Monsó i Cesc Gelabert**

L'espècie fabuladora. **Carme Riera i Lluís Homar**

2018-2019

Confiar en el dubte. **Ángeles Caso i Adolf Tobeña**

L'arca de la contemporaneïtat. **Albert Serra i Carles Guerra**

Mirar els estels o l'infinit blau. **Raquel Garcia Tomás i Víctor Gómez Pin**

La veu humana. **Nina i Oriol Broggi**

La verdadera vida. **Imma Tubella i Javier Gomá**

Entrevista amb la vida. **Lluís Amiguet i Xavier Melloni**

Recordant Donkey Kong o Jugueu, jugueu, jugueu, maldeïts. **Isabel Tallos i Nacho Vigalondo**

2019-2020

Ikigai. **Cristina Benito i Francesc Miralles**

A la recerca del record perdut. **Rafael Nadal i Marta Barceló**

Sobre la felicitat. **Victòria Camps i Miquel Seguró**

Que ve el llop! Veritat o mentida. **Esther Vera i Eloy Fernández Porta**

Retorn a la Terra. **Mariano Marzo i José Luís Gallego**

Vincles. **Núria Labari i Màrius Serra**

A lla meitat de la vida. **Emma Riverola i Ferran Martínez**

Aquesta Contra de La Vanguardia va sorgir d'un acte en què Lluís Amigué i Xavier Melloni es van trobar amb Hänsel* i Gretel* par tenir *Una entrevista amb la vida*, en el segon cicle de *La curiositat va salvar al gat*, el 10 d'abril de 2019.

DIAMARTS, 16 ABRIL 2019

LA VANGUARDIA

LA CONTRA

Xavier Melloni, teòleg, místic, antropòleg: viu a la cova de Sant Ignasi de Loiola

VICTOR M. AMELA IRIA SÁNCHEZ LLUÍS AMIGUÉ

Edat? Estem gestant continuament una altra vida dins de nosaltres: cada instant crea el següent i la nostra existència, una altra, que començarà quan s'acabi aquesta. Vaig néixer a Barcelona. Casat amb la vida: Fills? Hi ha moltes maneres d'engendrar. La mística experimenta el que la ciència demostrarà

“Si aprèn a prendre consciència, canviarà de lloc sense moure's”

J.M./FRAGMENTA

Vostè diu que el silenci no és l'absència de soroll, sinó d'ego...

... Callo?

El mutisme no és silenci, sinó la impotència de la paraula. El silenci està habitat; el mutisme és buit.

Com se sent el silenci?

La natura és plena de sons: el vent bafa a les orelles, els cèl·luls reflen, les branques del bosc cruixen en trepitjar-les... Hi sentim el silenci, perquè no són sorolls: són sons sense ego. No et reclamen.

Com deslluirar-nos del soroll de l'ego?

Vivint aquí i ara: sent conscients del moment. Sense necessitat de repassar continuament quant fàsi dius o quant diuen i fan. Sense avaluar, controlar i jutjar el viscut. Perquè el soroll està en aquest judici compulsiu: en la comparació: en el que se sobreimposa a la vida. I és el que la degrada.

Com ho aconseguís vostè?

Com puc. Sor: com qualsevol lector, però he anat descobrint el silenci com una qualitat d'atenció. Per mi és molt important cada matí i cada vespre començar i acabar el dia silenciats. I acabar cada cosa que faig amb la

consciència que finalitza. I agrair-la. I donar gràcies també per tot el que he après fent-la.

Per exemple?

Aquesta conversa, amb pauses de qualitat de presència. I començaré el següent que faci agrair que ho començo i venerant-ho: ser conscient i agrair-ho tot.

Es tracta de no fer res mai en pilot automàtic ni per pur tràmit?

Sí, perquè si pren consciència del que fa, la seva vida tindrà més força. Viurà més.

Per què la vida sol doldre en l'ego?

L'ego és l'apropiació del jo, que no soc més que un recipient de consciència d'existència on es condensa la totalitat. Tot està en cadascun de nosaltres. Si no, no podríem existir.

Per què avui l'ego s'apropia del jo?

Cadascun de nosaltres no només té els seus anys, sinó els 15.000 milions d'evolució que ens han fet com som. L'excés d'ego és la fi-nació de pensar que només tenim els que ens queden i els podem perdre.

Pensar la mort no et fa humil?

Ens col·lapsem i ens condensem en els petits anys que creiem que tenim. I ens angui-ssem intentant retenir-los. Però la nostra

Un silenci urgent

“La nostra societat necessita un silenci urgent. Si aprenem el silenci, canviarem de lloc sense moure'ns: serem aquí, però d'una manera diferent, no en el mateix aquí que érem”.

Xavier Melloni ensenya el silenci davant un CaixaForum de Barcelona ple de gom a gom. Després, en conversa amb Fèlix Riera i amb mi, ens ensenya a escoltar aquest silenci, que no és l'absència de soroll, sinó d'ego. Hi descobrim: “Una altra dimensió que s'està gestant en nosaltres i que requereix l'experiència d'aquesta vida perquè la puguem assolir després. La nostra època nega la mort, perquè insistim a veure-la com el nostre final, quan només és el començament d'una cosa que desconeixem”.

La vida se'n dona continuament i si som cocreadors en la vida, en comptes d'intentar controlar-la i sobrepassar-la, la rehem i la despleguem i sorgeix així una nova configuració en la nostra força que reemplaça l'ego.

Ni ho soc ni veig voluntaris per morir. És fantàstic, perquè vol dir que estimeu el jo essencial de la vida. Però hi ha un altre jo engendrat en ell, que és el següent naixement. Estem gestant continuament una altra vida dins de nosaltres: cada instant està creant el següent...

No es tracta d'això: d'atrapar-lo? Al contrari: cada moment estem vivint una cosa que hem de saber deixar anar. El mateix aire que ens dona vida, si el retinguéssim, ens donaria mort. La vida està feta d'un continu rebre i donar. Deixar-la anar.

Caldria alegrar-se de morir? La nostra existència és com la gestació d'una dimensió més interna que requereix l'experiència humana biològica d'aquesta vida, on s'engendra una altra dimensió a què no podem accedir si no ens desprem d'aquesta.

En canvi, aquesta època nega la mort. Perquè insistim a veure-la com el nostre final en comptes de veure-la com el començament d'una cosa que desconeixem.

I si la biomedicina ens dona un dia el poder de decidir quan morir? Seria perdurabilitat: no eternitat. L'eternitat és d'un altre ordre; no és un siclel que anem estirant fins que es trenca. L'eternitat és un canvi de nivell.

Més que viure 200 anys com ara és tornar a existir d'una altra manera? I el més bonic és que ja ho podem viure ara. Però el nostre vehicle biològic a la Terra està programat per sobreviure fins als 60, 70, 80, 90 anys. La nostra mort és el que més necessitem per assolir possibilitats que en aquesta vida tenen el seu límit.

Quines? Hi ha dimensions, que s'estan gestant en aquesta vida, que ens permeten passar a una altra. Però per això hem de saber deixar-nos anar i a la nostra societat no ens deixa. Cal aprendre a desprendre'ns d'aquesta vida amb confiança. Espero que algun dia si-guem prou madurs com per escoltar-nos a nosaltres mateixos i saber quin és el moment de partir.

Com es pot saber? Si maduríssim, no allargariem els processos tan complexos i problemàtics que tindrem amb una població cada vegada més envellida a la qual no s'ha ensenyat a morir. Saber partir és un acte de generositat i de confiança, per al qual encara no tots estem preparats.

consciència no és propietària de la nostra existència: només és un recipient temporal...

...Que durarà uns anys, res més.

La vida se'n dona continuament i si som cocreadors en la vida, en comptes d'intentar controlar-la i sobrepassar-la, la rehem i la despleguem i sorgeix així una nova configuració en la nostra força que reemplaça l'ego.

Ni ho soc ni veig voluntaris per morir. És fantàstic, perquè vol dir que estimeu el jo essencial de la vida. Però hi ha un altre jo engendrat en ell, que és el següent naixement. Estem gestant continuament una altra vida dins de nosaltres: cada instant està creant el següent...

No es tracta d'això: d'atrapar-lo? Al contrari: cada moment estem vivint una cosa que hem de saber deixar anar. El mateix aire que ens dona vida, si el retinguéssim, ens donaria mort. La vida està feta d'un continu rebre i donar. Deixar-la anar.

Caldria alegrar-se de morir? La nostra existència és com la gestació d'una dimensió més interna que requereix l'experiència humana biològica d'aquesta vida, on s'engendra una altra dimensió a què no podem accedir si no ens desprem d'aquesta.

En canvi, aquesta època nega la mort. Perquè insistim a veure-la com el nostre final en comptes de veure-la com el començament d'una cosa que desconeixem.

I si la biomedicina ens dona un dia el poder de decidir quan morir? Seria perdurabilitat: no eternitat. L'eternitat és d'un altre ordre; no és un siclel que anem estirant fins que es trenca. L'eternitat és un canvi de nivell.

Més que viure 200 anys com ara és tornar a existir d'una altra manera? I el més bonic és que ja ho podem viure ara. Però el nostre vehicle biològic a la Terra està programat per sobreviure fins als 60, 70, 80, 90 anys. La nostra mort és el que més necessitem per assolir possibilitats que en aquesta vida tenen el seu límit.

Quines? Hi ha dimensions, que s'estan gestant en aquesta vida, que ens permeten passar a una altra. Però per això hem de saber deixar-nos anar i a la nostra societat no ens deixa. Cal aprendre a desprendre'ns d'aquesta vida amb confiança. Espero que algun dia si-guem prou madurs com per escoltar-nos a nosaltres mateixos i saber quin és el moment de partir.

Com es pot saber? Si maduríssim, no allargariem els processos tan complexos i problemàtics que tindrem amb una població cada vegada més envellida a la qual no s'ha ensenyat a morir. Saber partir és un acte de generositat i de confiança, per al qual encara no tots estem preparats.

LLUÍS AMIGUÉ

La Vanguardia - 16.IV.2019
La Contra amb Xavier Melloni.
Lluís Amigué

[Enlace artículo](#)

Diàleg sobre l'obra de Lita Cabellut a la Fundació Vila Casas

D'esquerra a dreta: Albert Lladó, Lita Cabellut, Albert Serra, Benedetta Tagliabue, Fèlix Riera

ACCIONS CULTURALS

Cicle Lita Cabellut. Fundació Vila Casas (2018)

L'equip de Hänsel* i Gretel* va ser responsable de la curadoria del cicle de diàlegs al voltant de l'obra de Lita Cabellut, que es va exposar a la Fundació Vila Casas d'octubre de 2017 fins al maig 2018.

Aquesta va ser la temàtica i els ponents convidats de cada una de les sessions:

El sobirà i el bufó són en nosaltres

Vicenç Villatoro, escriptor / Rosa Vergés, cineasta / Xavier Marcé, gestor cultural

El poder segueix entre nosaltres

Ferran Sáez, escriptor / Joana Ortega, política / Josep Maria Pou actor i director

Clivellant el mon

Lita Cabellut, artista / Albert Lladó, periodista / Albert Serra, cineasta / Benedetta Tagliabue, arquitecta

Vaig aprendre a pintar abans que a llegir.

Lita Cabellut, artista / Roberta Bosco, periodista / Vicenç Altaió, crític d'art / Carles Duarte, president CONCA

Diàlegs per a [des]cobrir l'obra de Lita Cabellut
— El sobirà i el bufó són en nosaltres

Vicenç Villatoro · Rosa Vergés · Xavier Marcé
 Modera Lluçia Homs

Dijous 8 de febrer del 2018 a les 19.30 h

Espais Volart Ausiàs Marc, 20-22 · Barcelona
www.fundaciovilacasas.com

Diàlegs per a [des]cobrir l'obra de Lita Cabellut
— Vaig aprendre a pintar abans que a llegir

Lita Cabellut · Roberta Bosco · Vicenç Altaió · Carles Duarte
 Modera Fèlix Riera

Dijous 12 d'abril del 2018 a les 19.30 h

Espais Volart Ausiàs Marc, 20-22 · Barcelona
www.fundaciovilacasas.com

Diàleg sobre l'obra de Guinovart a la Fundació Vila Casas D'esquerra a dreta: Lluçia Homs, Rosa Ma. Malet, Vicenç Altaió i Gerard Sala

ACCIONS CULTURALS

Cicle Guinovart, la realitat transformada. Fundació Vila Casas (2019)

L'equip de Hänsel* i Gretel* va ser responsable de la curadoria del cicle de diàlegs al voltant de l'obra de Guinovart, que es va exposar a la Fundació Vila Casas d'octubre de 2018 fins al maig 2019.

Aquesta va ser la temàtica i els ponents convidats de cada una de les sessions:

Complicitats amb l'artista

Rafael Tous, col·leccionista / Joan de Muga, galerista / Jordi Fulla, artista

Llegir Guinovart

Rosa M Malet, Ex-Directora F. Miró / Gerard Sala, artista / Vicenç Altaió, crític

Escoltar Guinovart

Maria Guinovart, Presidenta F. Guinovart / Marko Daniel, director F. Miró / Àlex Susanna, poeta

Guinovart vist per Guinovart

Daniel Giralt-Miracle

Diàlegs per a descobrir l'obra de Guinovart — *Escoltar Guinovart*

Maria Guinovart · Marko Daniel · Àlex Susanna
Modera Fèlix Riera

Dijous 4 d'abril del 2019 a les 19.00 h

FUNDACIÓ
VILA CASAS

ESPais
VolART
BARCELONA

Espais Volart Ausiàs Marc, 20-22 · Barcelona
www.fundaciovilacasas.com

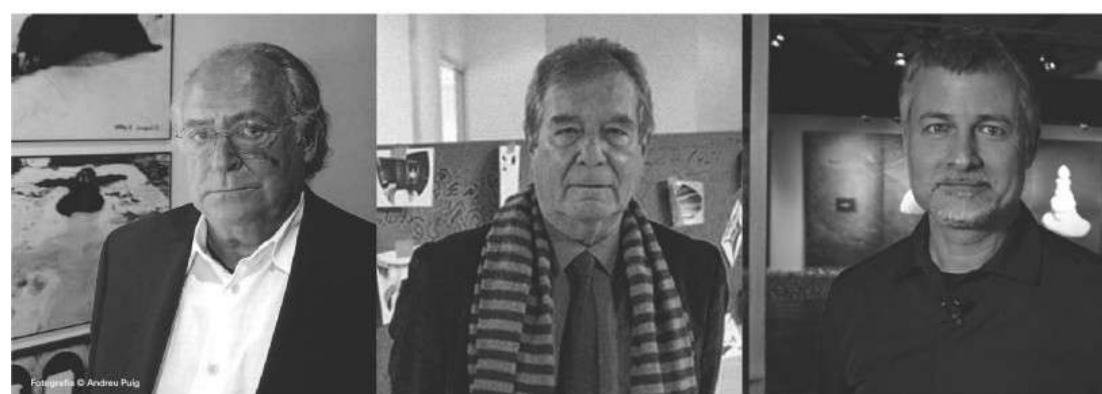
Guinovart — *La realitat transformada*

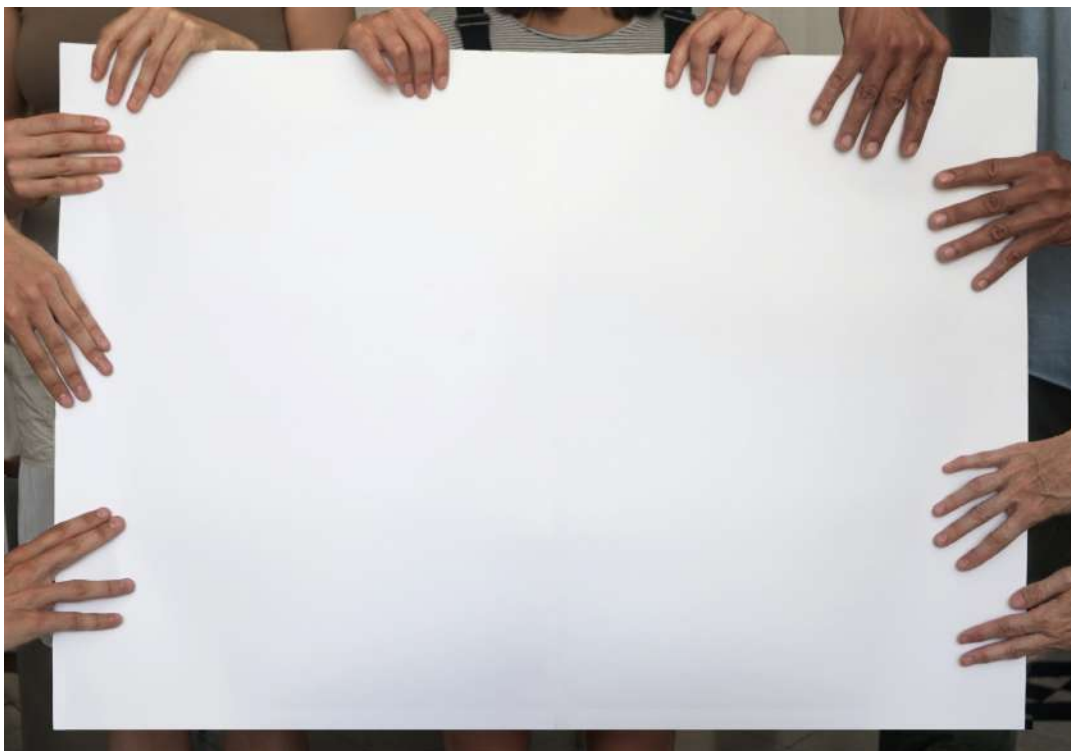
Rafael Tous · Joan de Muga · Jordi Fulla

FUNDACIÓ
VILA CASAS

ESPais
VolART
BARCELONA

Espais Volart Ausiàs Marc, 20-22 · Barcelona
www.fundaciovilacasas.com

ACCIONS CULTURALS

Cicle Aportacions, diàlegs per a una re-visió del sector cultural. CaixaForum (2020-2021)

Amb la situació que ens ha deixat la Covid-19 i amb el clar missatge que ha deixat rere sí –"la cultura és imprescindible"–, avancem cap a una ampliació del camp d'actuació de la cultura. Un gir que hauria de permetre avançar cap a una nova definició de prioritats, necessitats i propostes.

Son aportacions a manera de reflexions, propostes, actuacions i crítiques que permeten afavorir un fructífer diàleg del sector cultural amb la societat.

Passat i futur dels festivals de música. **Jordi Herreruela**

Construint escenaris. **Joan Matabosch**

Màquines de pensar. **Judith Carreras**

El llibre i els seus futurs. **Núria Cabutí**

Alçant el teló. **Isabel Vidal**

Crisi i creació. **Ignasi Aballí**

El periodista de La Vanguardia Esteban Linés fou un de los asistentes del primer acte del cicle *Aportacions*, en el que vam parlar amb en Jordi Herreruella, director del festival Cruïlla, sobre el passat i el futur dels festivals de música. Aquest article n'és la crònica.

El Cruïlla reivindica su modelo de festival independiente en tiempos de la Covid-19

El ciclo prevé regresar al Fòrum en el 2021 y congregar allí 15.000 personas al día

Una imatge del públic a l'acte inaugural del Cruïlla en l'edició del 2019

ESTEBAN LINÉS
BARCELONA

Los tiempos del coronavirus dejan huella en el sector cultural, especialmente en los festivales más ligeros. Y uno de estos, conocido experto y profano, es el de la música. Para reflexionar sobre esta y otras cuestiones sobre el ciclo *Aportacions*. Diálogo por a una revista del sector cultural organizado por la Fundación La Caixa y la publicación cultural *El País* (14 de mayo). El martes inauguramos el largo Jordi Herreruella, director del festival Cruïlla, y Félix Kiers, director de la Fundación Bormes, que abarcan sobre el *Festival i Jocs de les Festes de música*.

Werra comentó que no tenía mucho sentido hablar del presente de los festivales de música porque la incertidumbre era total, y añadió que el Cruïlla ha demostrado que vale la pena que es posible programar y actuar desde el día a día. Herreruella comentó, ante un auditorio que llenó una de las salas de CaixaFo-

rum, que "a nivel profesional estoy moderadamente optimista. Después de estos últimos meses, parece que los festivales pueden hacer que sea interesante la oferta de ocio entre los asistentes en los conciertos, y está por ver si eso es obligatorio la mayoría. A partir de esto estamos viendo si el sector que viene se podrá hacer el Cruïlla en el Fòrum". Además lo que parece más lógico: "seguramente habrá una combinación entre el Fòrum y el Cruïlla XXX. Nos gustaría, como festival independiente, recuperar el nuevo formato, y poder contar con muchos eventos en la ciudad".

Lo anterior no quita, reconoció, que "seguramente todo lo que se planteará. Los grandes eventos hay que plantearlos al público local, con dimensiones espaciales menores, con criterios de responsabilidad medioambiental y con respeto a los modelos sanitarios. El objetivo también es por preservar una idea de ciudad sin abrir a mucha gente de fuera, donde el centro de la conversación sea el contenido pero tam-

El festival ve como una ventaja tener un público muy local en una coyuntura marcada por la incertidumbre

bién al público, es decir, cambiar lo más por persona". Preguntado sobre el papel de las administraciones en esta recuperación, Herreruella dibujó el escenario cultural que en su opinión habrá antes de la Covid-19: por un lado, fuera parte de la cultura viva de la contracción pública —sobre todo municipal— como herramienta de la identidad nacional y por otro lado, la idea de una ciudad abierta que acogiera los grandes acontecimientos para atraer el turismo. Gran parte de los grandes acontecimientos musicales están actualmente en manos de grupos internacionales que buscan crecer a nivel

global para su rentabilidad por todos. Los grandes fondos y promotores han entrado en el *Primer Festival* y el *Primer*, y una de las ventajas es que para ser gobierno independiente como nosotros nos es muy difícil competir".

A esto se suma el escenario municipal que quedará tras la pandemia. "La cultura se ve en las prioridades de los países a la hora del rescate, pero aunque en los países que crece, será un buen momento para promover nuestra idea". Entre ellos, están la importancia de la tecnología. "La demanda se ha cambiado, el primer interés de nuestros públicos es la tecnología, y por eso vamos al primer festival con una experiencia 3D, por ejemplo". También es sensible el tema que está a colación cuando es la pregunta sobre el papel que jugarán estos festivales post-Covid-19 para potenciar el talento. "Si los organizadores de los festivales son grandes corporaciones, nuestra misión lo tiene mal. Como ciudad tenemos la oportunidad de apostar por el talento, tenemos un legado y el talento hay que acompañarlo. Pero lo cierto es que ahora mismo no hay ningún proyecto grande que apueste por Barcelona como una ciudad de talento. Y es que hemos creado una ciudad que tiene una dependencia muy grande del turismo".

Vuelto en detalle, Herreruella se imagina así la próxima edición un día de semana en el Parc del Fòrum, con una asistencia diaria de 15.000 personas en separación física. "Una semana a diez días como nos gustaría tener un Cruïlla XXX por localidad. Pero hay que hacerse a la idea de que hasta dos meses antes se se sabe si eso será posible. Esta incertidumbre nos puede matar, pero al tener un público local y variado y no muchos eventos con ventaja ante otros festivales más grandes, así como tener una artefactual y nacional destacada. Las estructuras pequeñas tienen más capacidad de sobrevivir que los grandes tal como se ha demostrado". ■

La Vanguardia – 22.X.2020
Artículo de Esteban Linés

D'esquerra a dreta: Manuel Cruz (filòsof) Antoni Puigverd (escriptor) Lluís Boada (economista)

SERVEIS CULTURALS

Diàleg sobre la semàntica de l'aigua. AGBAR

A Hänsel* i Gretel* ens agrada passar la realitat pel sedàs de l'art, per això quan Agbar ens va demanar una acció de *Team Building* per als seus directius, se'ns va ocórrer la idea d'organitzar un col·loqui sobre la semàntica de l'aigua a la galeria Carles Taché. A la conversa, hi van participar l'escriptora Llúcia Ramis, l'economista Lluís Boada, l'editora Míriam Tey, el galerista Carlos Taché, el filòsof Manuel Cruz, l'escriptor Antoni Puigverd i els cofundadors de Hänsel i Gretel, Lluçia Homs i Fèlix Riera. Els assistents a la sessió es van submergir en els seus propis records per dotar d'intenció la seva pròpia lectura sobre l'aigua. Perquè no és possible caminar sobre l'aigua sense entrar en contacte amb el passat. Sense l'aigua la memòria perdria un dels seus valors: ser estimul d'allò que vam ser i del que ara som.

SERVEIS CULTURALS

Jornada Dircom Catalunya

Creació i producció de la trobada anual de Dircom Catalunya 2019. La sessió, titulada “els futurs de la ciutadania per al Segle XXI” va comptar amb Cristina Gallach, Alta Comissionada per a l'Agenda 2030 i Victoria Camps, catedràtica emèrita de Filosofia moral i política de la UAB.

Per a l'ocasió es va produir una sèrie de llibretes amb il·lustració de Pere Ginard.

SERVEIS CULTURALS

Actualment estem organitzant el fòrum de debat “Ciutat, turisme i cultura: una oportunitat conjunta” amb l’Ajuntament de Barcelona i Turisme de Barcelona.

- Hi ha activitats estrictament dirigides als visitants forans? **Alberto Guijarro**
- Experiències de referència a escala nacional i internacional sobre reptes turístics concrets. **Anna Silyunas**
- La relació entre continguts patrimonials i els impactes socials mesurables. **Marta Lacambra**
- La creació i producció de continguts. **Jordi Sellas Ferrés**
- La promoció dels públics locals como avantsala de l’èxit internacional. **Pep Salazar**
- Estructures i models de financiació. El recolzament públic, els inversors, els patrocinadors. El paper actiu de la fiscalitat en relació amb la gestió turística. **Michael Goldenberg**
- El màrqueting i la promoció dels continguts turístics. **Ángel Díaz**
- La convivència entre continguts comercials i les polítiques socioculturals quan parlem de gestió turística. **Nadia Arroyo**
- L’establiment d’espais estables de debat i transferència d’idees entre els sectors culturals i turístics. **Xavier Fina**
- Quin és el llegat del turisme en la ciutat? **José Antonio Donaire Benito**

View

Marta Trià

Lluçia Homs

Fèlix Riera

Pili Malagarriga

Jordi Herruela

Joan i David (Teatre Victoria)

Josèp Anton Rojas

Cristina López

Valèria Gaillard

Sergi Diaz

Àngels Margarit

javierdelasmuelas

Ricard Robles

Glòria Cabrera

Pep Salazar

Isabel Roig - Bcd Barcelona Cen...

SERVEIS CULTURALS

Cicle de sopars tertúlia *Barcelona, capital a l'Hotel Alma*

El format de la trobada és un sopar privat que compta amb un màxim de vint personalitats de la ciutat de Barcelona i un ponent convidat que vehicula la temàtica del debat.

En aquesta primera edició, celebrada al curs 2018-2019, hem comptat amb els següents ponents convidats:

Miquel Molina, Josep Ma Martí Font, Xavier Bru de Sala, Antonio Monegal, Anna Gener, Llàtzer Moix, Pere Navarro, Josep Sánchez Llibre, Carles Castro, Mercè Conesa, entre d'altres.

I entre els assistents, destaquem:

Ana Aguirre, Salvador Alemany, Joaquin Ausejo Asiaín, Joaquin Ausejo Segura, Mercedes Basso, Xavier Bru de sala, Toni Brunet, Jordi Casas, Carles Cuatrecasas, Carlos Durán, Carlos Ferrater, Mercè Franquesa, Jose A. Garcia Mallor, Pepe García Reyes, Paco Gaudier, Anna Gener, Anna Grau, Josep Grau, Xavier Guitart, Lluçà Homs, Marta Lacambra, Elisenda Lara, Aurelio Major, Joan Anton Maragall, Josep Mª Martí Font, Daniel Martínez, César Martínez, Joan Mas Cantí, Ignasi Miró, Llàtzer Moix, Miquel Molina, Antonio Monegal, Pere Navarro, Enric Ordóñez, Valenti Oviedo, Fèlix Riera, Mario Romeo, Cristina Salvador, Jordi Sanabra, Josep Sánchez Llibre, Luis Sans, Adrià Serra, Albert Serra, Francesc Surroca, Joan Torrella, Pedro Vega, Pere Vicens, Antoni Vila Casas.

El periodista de La Vanguardia Carles Castro fou un dels convidats del cicle *Barcelona, capital* de la sessió del 19 de juny de 2019. Aquest article està inspirat en la ponència que oferí Castro, doctor en ciències de la informació i analista electoral, als comensals del Hotel Alma.

Els resultats de quatre dècades d'eleccions locals reflecteixen les enormes transformacions socials i polítiques de Catalunya

L'indendentisme relleva l'esquerra

LAURA ARAGÓ
CARLES CASTRO
Barcelona

Quatre dècades i deu ciutes electorals després dels primers comicis municipals del 1979, l'indiferentisme ha pres el relleu a l'esquerra a Catalunya. I no només així: el mapa territorial dibuixa dos països força diferents: la Catalunya litoral, d'una banda, i la interior, de l'altra. De fet, si un país són les seves ciutats, un dels seus millors miralls són les eleccions municipals. Els 40 anys transcorreguts des de la celebració dels primers comicis locals reflecteixen la metamorfosi electoral que han provocat l'onada migratòria, el relleu generacional i el conflicte territorial.

La Catalunya del 1979 era bastant homogènia electoralment. D'acord amb els resultats de les primeres municipals, gairebé la meitat dels votants s'orientaven cap a l'esquerra (PSC i PSUC), prop d'un quart part al nacionalisme i una desena part al centredreta d'àmbit espanyol. Per descomptat, els territoris marcaven alguna diferència. L'hegemonia de socialistes i comunistes era aclaparadora a l'àrea metropolitana, amb suports que fregaven en ocasions un 80%.

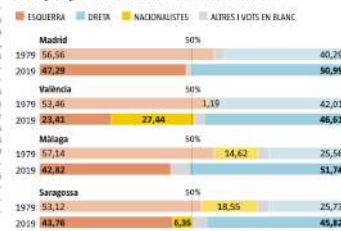
Tot això, l'esquerra també era majoritària a les quatre capitals de província, amb percentatges conjunts d'entre un 48% (Tarragona) i un 53% (Barcelona). I aquella mateixa esquerra també superava un 45% dels vots en moltes capçaleres de comarca de l'interior: Manresa, Granollers, Igualada, Ripoll, Vilafraça, Reus, Valls, el Vendrell, Balaguer o la Seu.

La majoria del 1979, amb socialistes i PSUC/ICV, va durar fins al 1999, quan decau pel fenomen migratori

va deixar d'avançar en els 20 anys següents, fins a arribar a un terç dels vots en el conjunt de la Catalunya municipal, l'esquerra va resistir en unes proporcions similars fins als comicis del 1999 (amb més d'un 50% dels sufragis a Barcelona, Girona o Lleida, i al voltant o per sobre d'un 45% a Manresa, Igualada, Vil·lafranca, Reus, Balaguer o la Seu). Tot i això, aquesta correlació es va començar a transformar sensiblement durant la primera dècada del nou segle. Una cosa nova va passar en aquell període, juntament amb alguna cosa més que ja passava.

El que tenia lloc era un relleu generacional que no només jubilaria els quadres locals de l'esquerra forjats en la lluita antifranquista, sinó que incrementava el pes electoral del sentiment identitari a través de

*L'avenç conservador a les grans urbs
d'Espanya des dels comicis locals del 1979*

FONT: M16.es

Les capitals espanyoles miren cap a la dreta

■ L'Espanya de les ciutats ha girat a la dreta des del llunyà 1979, quan la classe mitjana urbana va lluitar a l'esquerre les principals capitals. L'evolució al llarg de 40 anys reflecteix la metamorfosi electoral de la majoria de capitals espanyoles. El gir a la dreta té excepcions, però solen ser resultat d'un alcalde amb una personalitat i gestió que s'imposen a la majoria ideològica. Però allà on el

candidat no és un factor determinant, la inversió de majories és molt variable. En canvi, la durada del mandat de la dreta –que s'ha iniciat a finals dels vintanta– no pot ser més espectacular. El 1979 l'esquerra va sumar més del 56% dels sufragis, davant poc més del 40% que la dreta. Quatre dècades després l'esquerra se situa ara gairebé 10 punts per sota, mentre que les dretes superen el 50% dels vots. I aquest és el cas de tota la Saragossa, Milània, Múrcia o Alacant. Fins i tot l'esquerra ha conservat l'alcaldia després de recuperar-la el 2015 (com a València o Valladolid), la qual cosa és una excepció de la dreta. També hi ha ciutats que han fet el canvi invers (com Toledo, Zamora o Sòria), però són de petita dimensió. I, finalment, hi ha ciutats que mantenen pràcticament la mateixa majoria nacionalista que fa 40 anys

l'avenç del nacionalisme, que s'accentuaria arran de la sentència de l'Estatut i l'esclat de la crisi econòmica i social.

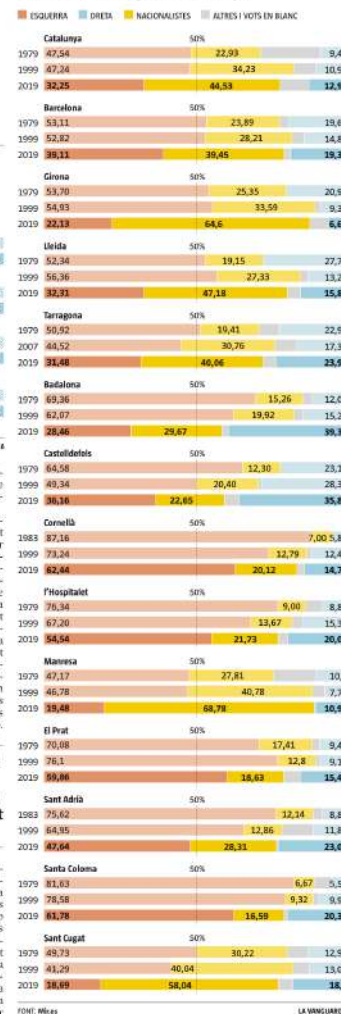
Tot i això, a partir del 1998, l'arribada d'un important contingent d'immigrants, que es va concentrar sobretot a les zones urbanes i litorals, també va provocar un petit sisme en els antics bastions de l'esquerra. L'exploicació política de l'impacte de la immigració sobre la convivència va debilitar el suport electoral al PSC i Iniciativa i va reforçar la presència del PP (i d'una efímera plataforma ultra), sobretot en poblacions de l'àrea metropolitana. Els casos de Badalona i Castelldefels – on els populars van aconseguir fins i tot desplaçar els socialistes – en són els exemples més significatius (vegeu els gràfics).

Les municipals del 2011 van obrir la porta a la caiguda de l'esquerra i a un fort desplegament del nacionalisme

Després va arribar la crisi econòmica i l'ascendit del procés sobiranista, amb una traducció sobre el mapa municipal que s'ha accentuat en els comicis del 2019, especialment amb la substitució dels neoconvergens per Esquerra com a referent nacionalista en moltes poblacions. El vot de centresquerra més catalanista: que en el passat elegia alcaldes socialistes a moltes capitals de comarca de la Catalunya interior, elegeix ara els candidats d'ERC. I aquest factor explica la nova correlació dins de l'independentisme.

En resum, en el conjunt de Catalunya, l'espai nacionalista suposa avui més d'un 44% dels vots, mentre que l'esquerra clàssica en recull només un terç; i les dretes espanyoles (PP i Ciutadans) voregen un 15% del sufragi. Per territoris, l'hegemonia de la dreta és més evident a

*Els canvis de majoria en 40 anys
d'eleccions municipals a Catalunya*

radadora a les capitals de Catalunya interior, amb cotxes que poden superar un 70% del vot. Al seu torn, l'àrea metropolitana reflecteix una doble erosió de l'esquerra. D'una banda, el desgast per l'impacte de la immigració s'ha traduït en un avanç de la dreta que, per exemple, voreja

La Vanguardia - 24.VI.2019
Article de Carles Castro
[Pdf per descarregar](#)

Hänsel* i Gretel*

Hänsel* i Gretel* us presenta les conclusions dels cinc diàlegs sobre els futurs de Barcelona que sota el títol *Barcelona, capital* es varen celebrar a l'Hotel Alma. Més enllà d'ideologies i del debat polític, es varen plantejar dos nivells de debat:

- * Segueix sent Barcelona una capital per a l'adequat desenvolupament econòmic d'empreses i ciutadans, per enfortir la cultura, promoure la innovació i recuperar l'ideal de bon govern?
- * Quin tipus de capitalitat tenim i aspirem?

Aquests són els temes i els ponents dels debats celebrats:

BARCELONA, LA CIUTAT I ELS SEUS LÍMITS / Miquel Molina – Josep Mª Martí Font – Xavier Bru de Sala
CINC HORES AMB BARCELONA PER AVANÇAR EN LA CIUTAT CULTURAL / Antonio Monegal
LA BARCELONA VERTICAL VERSUS L'HORIZZONTAL / Anna Gener – Llätzer Moix
BARCELONA, NOUS ESCENARIS DE CREIXEMENT / Pere Navarro
BARCELONA I LA SEVA PROJECCIÓ EMPRESARIAL / Josep Sánchez Llibre

D'aquestes cinc trobades, hem extret deu *pistes-còdols que ens ajuden a entendre que Barcelona importa i preocupa.

HORITZÓ BARCELONA

DEU CÒDOLS PER SORTIR DEL BOSC

1* **La cultura com a factor de canvi de la ciutat.**

Cal enfortir les entitats creatives i el talent per forjar singularitats culturals capaces d'ampliar el cabal de significats de la ciutat i la seva potencialitat.

Cultura = Barcelona

2* **Sostenibilitat ambiental i mobilitat.**

Apostar per la mobilitat és aprofundir en la Barcelona oberta a aconseguir que els ciutadans puguin accedir i desplaçar-se per ella sense limitacions.

Sostenibilitat i mobilitat = Barcelona

3* **Avançar definitivament cap a l'horitzó de la Gran Barcelona com a Àrea Metropolitana.**

On els grans reptes de la ciutat s'afrontin harmonitzant els interessos dels diferents municipis.

Àrea Metropolitana = Barcelona

4* **Els joves com a factor de canvi de l'orientació social i econòmica de la ciutat.**

Cal crear un context favorable per a la formació, creació de llocs de treball del sector tecnològic i dotar de noves zones d'habitatge pensades per als joves.

Joves = Barcelona

5* **Potenciar la pràctica del turisme creatiu que eviti la creixent turismofòbia.**

Cal que els ciutadans locals tinguin el mateix nivell de vida que els visitants.

Turisme de Qualitat = Barcelona

6* **Barcelona ha de pensar en gran.**

Cal connectar la metròpoli amb el sistema de ciutats de la mega-regió del sud d'Europa, que és el nostre àmbit natural.

Capital = Barcelona

7* **Potenciar l'habitabilitat i lluitar contra la desigualtat.**

Treballar perquè valgui la pena viure a la ciutat implica seguir avançant per disposar de la millor sanitat, infraestructures, educació, seguretat, i cultura.

Habitabilitat = Barcelona

8* **Barcelona s'ha consolidat com a ciutat tecnològica.**

Això suposa un canvi de model urbanístic i de nous escenaris de creixement. La Barcelona tecnològica ha de propiciar que la ciutat es connecti, gràcies a les empreses, amb el futur.

Tecnologia = Barcelona

9* **Major col·laboració del sector públic i privat.**

Hem d'aconseguir que la ciutat orienti bona part del seu desplegament de serveis i iniciatives amb la participació del sector privat i els ciutadans.

Públic + Privat = Barcelona

10* **Fer compatible la Barcelona fabulada amb la Barcelona del dia a dia.**

Una ciutat ha de poder imaginar el futur i assolir amb passió el risc de voler ser moltes altres realitats com a ciutat.

Passió = Barcelona

Mark Klett. Retrografies de Barcelona

SERVEIS CULTURALS

Cicle de sopars tertúlia *El Grand Tour del turisme* a l'Hotel Alma

La segona edició dels sopars tertúlia, *El grand tour sobre el turisme*, es celebra al curs 2019-2020. Xavier Marcé i Pepe Serra han estat els ponents dels dos primers sopars d'aquest cicle.

“Aquí, des de Hänsel* i Gretel*, el què volem és disseccionar i aprofundir en nomenclatures que sovint es confonen. De la mà de professionals claus de l'ecosistema cultural barceloní, ens preguntem de què parlem quan parlem de turista, viatger, pelegrí, viatjant, excursionista, turista de masses, estiuatge o viatjant de negocis...? Individualitzar el turista de la multitud, singularitzar-lo, suposa donar-li una mirada diferent, comporta convertir-lo en individu per la ciutat, és a dir, en CIUTADÀ. El que ens permet preguntar-nos, quins drets li hem de donar? Quina és LA NOVA NATURALESA que el turista ha de rebre d'una ciutat oberta i cosmopolita com Barcelona?”

- Xavier Marsé. Regidor de Turisme i Indústries Creatives de Barcelona.
- Pepe Serra. Director del MNAC.
- Jordi Juan. Director de La Vanguardia.

SERVEIS CULTURALS

Presentació de l'exposició Atmos-Fear a l'Hotel Alma

Conceptualització d'aquest diàleg inaugural de l'exposició Atmos-fear a l'Hotel Alma. Atmos-fera (atmosfera que genera por) és un diàleg alertant que Barcelona ha entrat en la lliga de ciutats que ja no es poden arribar a veure des del cel. Amb l'arquitecte, aviador i fotògraf Jon Tugores i el pintor Gonzalo Goytisolo i moderat per Fèlix Riera, co-director de Hänsel* i Gretel*.

FACTORES CLAVES
PARA EL DESARROLLO DEL MUSEO HERMITAGE EN BARCELONA

HER
MI
TA
GE
BARCELONA

Hänsel* i Gretel* Barcelona, a 18.X.2019

FACTORES CLAVES II. OPINIONES
PARA EL DESARROLLO DEL MUSEO HERMITAGE EN BARCELONA

HERMITAGE
BARCELONA

Hänsel* i Gretel* Barcelona, a 17.II.2020

CONSULTORIA CULTURAL

HERMITAGE. Factors claus per al desenvolupament del museu Hermitage a Barcelona

Hänsel* i Gretel* va desenvolupar pel projecte MUSEU HERMITAGE BARCELONA dos informes de consultoria cultural en relació al seu desenvolupament a la ciutat.

BLOQUE 1

- 9 ALCANCE DEL ESTUDIO

BLOQUE 2

- 12-15 BARCELONA Y SU LITORAL CULTURAL
- 16-17 BARCELONA Y 'LA PROBLEMATIZACIÓN DE LO NUEVO'
- 18-25 DEFINIENDO EL HERMITAGE EN RELACIÓN A EUROPA
- 26-31 TERMINOLOGÍA PARA AVANZAR EN UNA DEFINICIÓN DE CIUDAD DEL HERMITAGE

BLOQUE 3

FACTORES A TENER EN CUENTA PARA EL IMPULSO DEL HERMITAGE DE BARCELONA

- 33-35 EL PROYECTO ARTÍSTICO
- 36-37 LA CREACIÓN DE PÚBLICOS
- 38-39 UNA CÉLULA PLENIPOTENCIARIA DE UN GRAN MUSEO
- 40-41 EXPANSIÓN E IRRADIACIÓN
- 42-45 INSTITUCIONES DEL ÁMBITO DE LA SOCIEDAD CIVIL
- 46-49 EDUCACIÓN ARTÍSTICA
- 50-61 DIÁLOGO EN TORNO EL HERMITAGE DE BARCELONA

BLOQUE 4

- 63 RATIOS A TENER EN CUENTA PARA UNA GESTIÓN CULTURAL
- 64-65 ASPECTOS CUALITATIVOS A CONTEMPLAR
- 66-67 VITAES Y DATOS ÚTILES

El periodista de La Vanguardia Miquel Molina cita a Hänsel i Gretel* amb la voluntat d'establir una taula de diàleg en el cas de l'Hermitage, ja que és a qui els promotors van demanar consultoria.

DIUMENGE, 4 FEBRER 2020

L'ESPRESSO

LA VANGUARDIA

BLUES URBÀ

Miquel Molina

Una taula de diàleg per a l'Hermitage

Referir-se a la competència de Madrid acostuma a servir perquè Barcelona des-
encalli projectes que no acaben d'arrencar.
És comprensible, en una ciutat a qui ningú
no ha regalat res, la invocació a la voracitat
d'una capital que no perd ocasió de créixer
a costa de la península. El que re-
sulta més vistós del context polí-
tic actual és que siguin les matei-
xes autoritats madrilenyes les
que, de manera explícita, mani-
festin una voluntat gairebé ob-
sessiva d'arrabassar a Barcelona
tot el que té. El projecte d'una ga-
leria vinculada al Museu de
l'Hermitage, que l'Ajuntament
de Barcelona ha rebutjat, seria un
nou episodi d'aquesta relació.

Amb tot, aquest brot sobtat de
barcelonisme per part del poder
madrileny no hauria de ser la re-
ferència del debat sobre l'Hermitage.
L'aferrament de la capital
respon més a un gest de propa-
ganda política que a les neces-
sitats culturals d'un Madrid on el
perfil de les obres que podria ex-
hibir la franquicia ja està de so-
bres representat. En definitiva, el
conflicte Barcelona-Madrid so-
bre aquesta inversió no respon a
criteris culturals ni de model de
ciutat.

Tot això, però, no hauria de
sostreure el debat sobre per què
es corre el risc de desaprofitar
aquesta oportunitat d'augmentar l'oferta cul-
tural barcelonina. Només des de la constata-
ció dels errors o apriorismes en què han
incorregut els diferents parts es poden
identificar les possibles solucions. Perquè
no està tot resolt. Els promotors de l'Her-
mitage esperen a veure en quina mesura
Port de Barcelona està decidit a donar su-
port al projecte malgrat l'oposició municipal,
tot i que no neguen que les negociac-

El fiasco de la instal·lació d'una galeria vinculada al Mu-
seu de l'Hermitage no és una bona notícia per a Barcelo-
na. A l'Ajuntament li ha faltat flexibilitat, i als promotors,
transparència i capacitat de seducció. Es pot replantejar?

Un cartell improvisat davant la Sagrada Família fa companyia a favor de la galeria de l'Hermitage

ors amb les autoritats madrilenyes avan-
cen amb una celeritat inusitada. Per a
aquesta setmana està previst un altre capítol
d'aquesta mena de rapte de l'Hermitage
que s'han proposat de revindre als desput-
xos de la capital.

De la resposta negativa que ha donat
l'Ajuntament barceloní, la part que mereix
més consens és aquella en què s'afirma que
s'hauria de preveure una ubicació més ben
comunicada que la prevista, al costat de
l'Hotel W. Arabí, és més qüestionable l'in-
forme en què es respon que franquícies
com aquesta no encaixen en el model mu-
seístic barceloní. Perquè acceptar aquesta
resposta seria donar per bo que el model
museístic actual respon a les necessitats
d'una ciutat com Barcelona i no necessita
revisar-se a fons. Mentre que l'oferta d'art
conceptual i de propostes que interroguen

els visitants continua sent excel·lent a la
ciutat, hi falten exposicions per al gran pù-
blic, ja sigui per una certa inèrcia o l'hora de
programar o per les retallades brutals que
han frenat la projecció dels museus que de-
penen més de la Generalitat o del Govern
central.

A l'altra banda d'aquest debat,
els promotors de la galeria conti-
nuen sense solucionar algunes
mancances importants de la seva
proposta. Falta una figura relle-
vant al capdavant de la direcció
artística, es troba a faltar més
concreció en el projecte museis-
tic, sobretot, capacitat de seduir
i convèncer el món cultural bar-
celoní i els responsables polítics
de la ciutat. Perquè és significatiu
que, després de tants anys, no ha-
gin aconseguit el suport d'altres
gestors culturals i tan sols la de-
fensa decidida del PSC, més pro-
cliu que BC com a aquest tipus
d'inversions.

Qualsevol d'aquestes mancances
es podria solucionar si per les
dues parts hi hagués voluntat
d'asseure's en alguna mena de
taula de diàleg. Els responsables
de la plataforma cultural Hänsel
& Gretel*, Félix Riera i Lucía
Homs, han estat consultats pels
promotors de l'Hermitage en-
torç dels aspectes a favor i en
contra de la seva galeria. A l'in-
forme que han enviat a les parts implica-
des adverteixen sobre una tendència molt
barcelonina que defineixen com "la pro-
blemàtica del que és nou". En resum:
no hi ha hagut mai un equipament o esde-
veniment cultural a la ciutat que no hagi
tingut una gestació difícil a causa de l'agre-
nfrontament entre partidaris i detractors.

mcolina@lavanguardia.es / @miquelmolina

C Vint anys sense un nou equipament artístic

Un altre dels aspectes en què incideix la plataforma Hänsel i Gretel* quan analitza el projecte de l'Hermitage és l'estancament de l'oferta cultural barcelonina, almenys respecte a les inversions rellevants. Al seu informe per als promotors de la galeria d'art vinculada al museu s'advertia que ja fa uns vint anys que a la ciutat no s'obre un gran equipament artístic nou. I se subratlla l'oportunitat de repoblar amb la cultura un litoral ara illurat sobretot al turisme.

C L'economia al rescat del centre històric...

Les inversions culturals no són les úniques amb capacitat d'evitar la degradació del centre històric de Barcelona, que corre el risc de convertir-se en un focus notable de desigualtat. Barcelona Global ha fet un pas en aquest sentit identificant i assenyalant una vintena d'edificis públics i privats en desús que podrien atreure empreses i diversificar l'activitat econòmica. El més interessant d'aquesta proposta és la seva viabilitat i la sintonia que hi ha en aquesta qüestió amb l'Ajuntament.

C ...I la novel·la negra també

Amb BCNegra arrenca un quadrimestre prodigiós en què Barcelona encadena un esdeveniment literari rere un altre. Una de forteses del festival que dirigeix Carlos Zanón és que assenyalen als barcelonins (de residència o de passada) una altra manera de viure el centre. Abit el festival es va infiltrar en ple mercat de la Boqueria per revivir la Barcelona del detectiu Carvalho. A les 11 del matí d'avui enllà el pendent de Montjuïc per visitar 37 tombes del seu cementiri.

CRÍTICA DE MÚSICA CLÀSSICA

Intensa emoció

Elisabeth Leonskaja

Lloc i data: Palau piano. Palau de la Música Catalana (26/1/2020)

JORGE DE PERSIA

L'acte d'interpretar representa una gran complexitat i hi caben diversos camins, indubtablement sempre marcats per la voluntat

capacitat de l'interpret, però una premissa és fonamental: el respecte al que l'autor ha deixat escrit i, en molts casos, amb moltes precisions, i després són les concepcions estilístiques, els matisos del virtuosisme, etc.

Assenyalo aquesta qüestió perquè en aquest recital de la pianista i gran pianista georgiana Elisabeth Leonskaja vam tenir ocasió d'escoltar i gaudir d'una de les ver-

identitat amb el compositor Franz Schubert, en aquest cas i potser més fidedels als sentiments que habien d'arribar de les notes de la partitura de la Sonata en Sol major, la número 18.

De mica en mica, venent una verticalitat en el llenguatge, el discurs de Leonskaja va guanyant en horitzontalitat fidel als vectors del *molto moderato e cantabile* que assenyalava la partitura, sempre amb un toc delicat i subtil per recollir els matisos que deia la premissa al teclat i fonamentalment amb una eficaç càrrega dramàtica, de pre-
ganta a Déu, davant la constatació

malaltia. L'Andante, de trista malenconia, va presentar zones lluminoses immediatament contrastades pel neguit, en la continuïtat de Fober, per forts acords de dissonància tristesa destil·lada a petites gotes d'aire musical gràcil de vegades. Magistral en la pianista la projecció interior de la frase és a dir, l'espacialitat a través dels matisos, i notable l'eficàcia i també nostàlgica.

Un Nocturn de Chopin - propi-
adament els grans aplaudiments -
va culminar aquesta nit magistral
de la pianista, que posava fi a un
programa amb alts i baixos. El co-

va anar guanyant en expressió fins a arribar a la Fantasia-Improvisata op. 66. Després, la complexa i monumental Sonata núm. 1 op. 11 de Schumann no va superar en la seva versió la difícil coherència d'aquesta obra, no exempta d'alguna irregularitat per l'exigència tècnica, que no va entlar el seu lloc de gran pianista, perquè quan les coses van anar bé brillava la musicalitat, el toc ajustat, el cos del so i l'entitat del discurs.

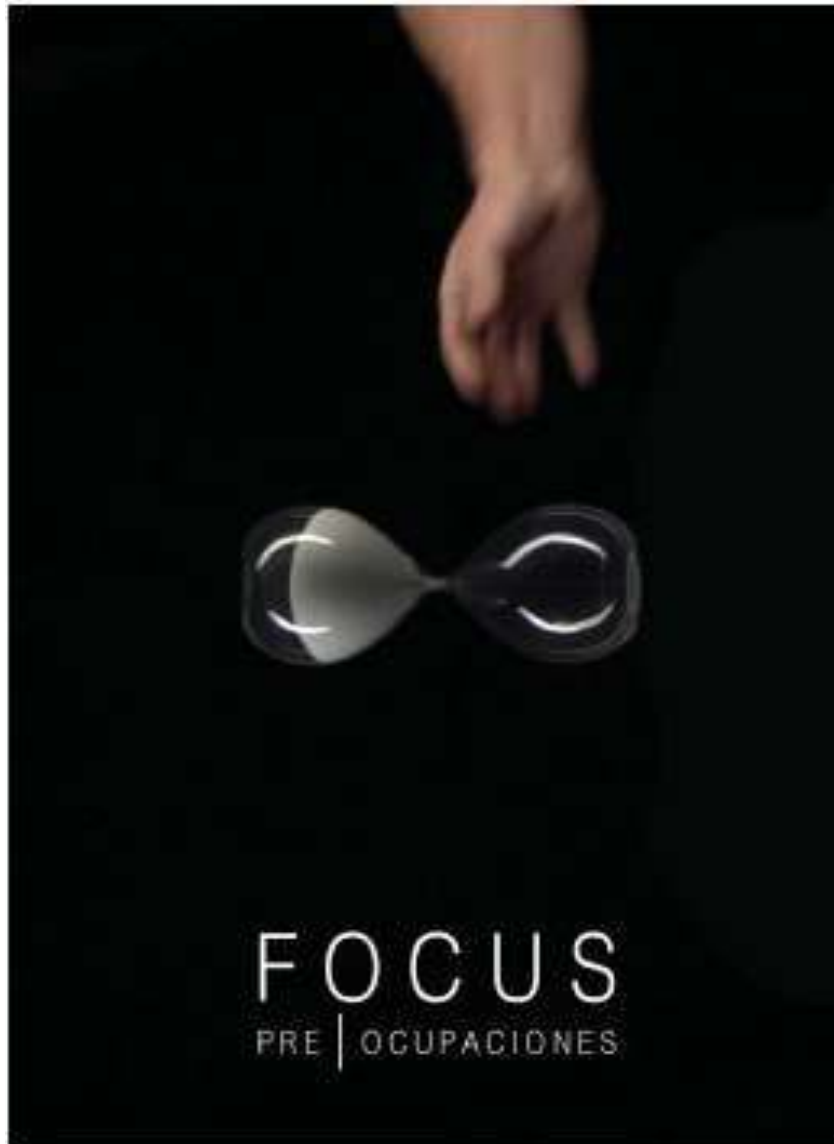
Contradiccions al marge, aquest recital de Leonskaja i el seu Schubert vibrant i emocionant ens han deixat moments per no oblidar i

La Vanguardia – 02..II.2020

Article de Miquel Molina

[Pdf para descargar](#)

48

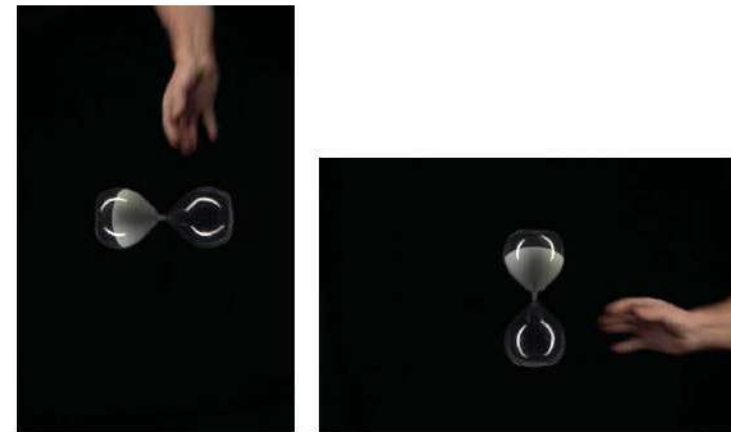

SERVEIS EDITORIALS

Revista PRE/OCUPACIONES. Grup Focus

El setembre de 2018, el Grup Focus va presentar la publicació PRE/OCUPACIONES que l'equip de Hänsel* i Gretel* va editar per a l'empresa teatral. La revista compta amb la col·laboració de personalitats dels àmbits artístic, intel·lectual i científic com Cesc Gelabert, Victoria Camps, Adolf Tobeña, Raquel Garcia, Santiago Sierra, Valèria Gallard o Mauricio Villavecchia, entre d'altres.

De cara a la temporada 2019-2020 ja està en marxa una segona edició, dedicada al "Plaer".

PORTADA

Ignasi Aballí. *Reloj de Arena*, 2018.

Imagen creada por el artista para la publicación FOCUS.

Esta imagen se puede ver en dos sentidos:

Soltar el tiempo

/

Retener el tiempo

ÍNDICE

P 10 DIÁLOGO ENTRE DANIEL MARTÍNEZ Y JORDI GONZÁLEZ

EL TIEMPO A CONTRARRELOJ

- P 18 CRÓNICA SOBRE LA METAFÍSICA DEL TIEMPO. Elisenda Lara Elias
 P 22 LA COREOGRAFÍA DEL TIEMPO. Cesc Gelabert
 P 26 AORISTO. EL TIEMPO DE SIEMPRE-JAMÁS. Mercè Rius
 P 28 LOGOLEPSY-LETHOLOGICA. Raquel García Tomás
 P 32 FUGAS Y PAUSAS CEREBRALES. Adolf Tobeña
 P 36 ARTE, TIEMPO, SIMETRÍA. Ramón Andrés
 P 38 EL LIBRO DEL RELOJ DE ARENA. Ernst Jünger
 P 44 EL TIEMPO, UNA ILUSIÓN. Valèria Gaillard
 P 48 SI CHOPIN TE ESCUCHASE. Andreu Rife
 P 54 EL TIEMPO Y SUS VARIACIONES. Mauricio Villavecchia
 P 58 DOMESTICAR (QUE NO DOMAR) EL TIEMPO. Josep Maria Pou

LIBERTAD DE EXPRESIÓN

- P 62 LIBERTAD DE EXPRESIÓN Y CIVILIDAD. Victoria Camps
 P 64 LA FURIA DE LAS IMÁGENES. Joan Fontcuberta
 P 76 EL CIUDADANO Y LA LIBERTAD DE EXPRESIÓN. Carlos Castro Sanz
 P 78 SOBRE LA CENSURA. Gisela Chillida
 P 85 ¿CÓMO ENGAÑAR AL ALGORITMO?. Genís Roca
 P 86 ¿SOMOS VERDADERAMENTE LIBRES?. Imma Tubella
 P 89 SON LAS REDES, ¡ESTÚPIDOS!. Albert Sáez
 P 90 LIBERTAD DE PALABRA. Timothy Garton Ash

BANALIDAD

- P 99 LA BANALIDAD. Javier Gomá
 P 100 DEL OTRO LADO DEL CRISTAL (MONÓLOGO BANAL). Ernesto Caballero
 P 102 LA GIOCONDA O LA MONALISA. Miquel Porta Perales
 P 104 LA BANALIDAD DEL RECUERDO. Jaime Serra
 P 108 LO VIVIDO Y LO SUCEDIDO. Jaime Serra
 P 119 LA BANALIDAD NO ES INOCUA. Ferran Sáez Mateu
 P 120 DE LA EMISIÓN A LA CONVERSACIÓN. Marc Argemí
 P 122 LA BANALIDAD. José Luis Pardo
 P 130 DE BLACK MIRROR A LA CAVERNA DE PLATÓN. Rosa Vergés
 P 135 LA EXPLORACIÓN DEL YO: DEL AUTORETRATO A LA SELFIE. Artur Ramon

UN POCO MÁS DE TIEMPO

- P 138 EL TIEMPO UTÓPICO. Albert Serra

SERVEIS EDITORIALS

Revista PRE/OCUPACIONES. Grup Focus

El setembre de 2019, vam publicar el segon número de la revista PRE/OCUPACIONES. Aquest cop els articles de la publicació van centrar-se en el tema del plaer i, entre els artistes i Intel·lectuals que hi van participar, destaquem: Rafael Argullol, Carme Riera, Pedro Azara, Victoria Combalía, Xavier Marcé, Ángeles Caso, Albert Lladó, Judith Colell i Manuel Cruz, Gino Rubert i Manel Esclusa, entre d'altres.

ÍNDICE

- P 05 Placeres ocultos / GINO RUBERT
P 18 El placer / DIÁLOGO ENTRE ISABEL VIDAL Y CÉSAR MARTÍNEZ DE OBREGÓN

EL PLACER DE LA CONTEMPLACIÓN

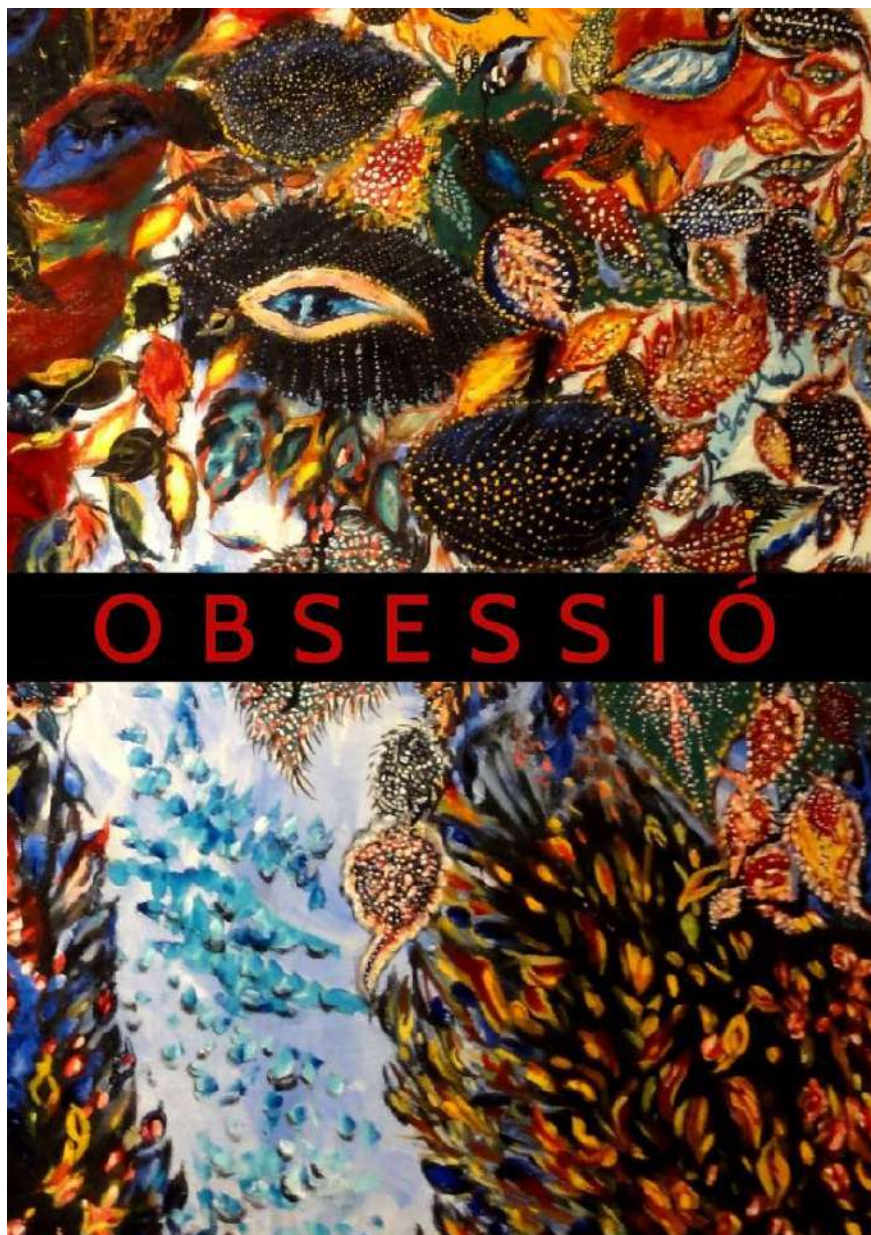
- P 28 Diccionario del placer / RAFAEL ARGULLOL
P 38 Observación del paisaje / Preguntas a CARME RIERA
P 48 Adonis / PEDRO AZARA
P 50 Cuando el arte nos hable de placer / XAVIER MARCÉ
P 54 Mis placeres en la historia del arte / VICTORIA COMBALIA
P 56 Cosquillas, acertijos y mariposas / ROSA MASSAGUÉ

ESTRATEGIAS PARA COMBATIR EL PLACER

- P 60 El placer en la emboscada / ANNA PAGÈS
P 62 Vale más aburrirse que entretenerse / MANUEL CRUZ
P 65 Un placer sin imágenes / ARMAND RIERA- ULISES
P 70 El placer y la alegría / MICHEL TOURNIER
P 74 Los placeres y los días / ALBERT LLADÓ
P 77 Virtudes públicas, vicios privados. Vicios privados, virtudes privadas... /
MANUEL GUERRERO BRULLET

EL PLACER QUE SURGE DE DENTRO

- P 82 Ocio, negocio y placeres culpables / GISELA CHILLIDA
P 86 Instantes de placer / JUDITH COLELL
P 92 Cielos / MOKI AMAR
P 96 El cantar de los cantares / GUIDO CERONETTI
P 102 El placer de vivir / ÁNGELES CASO
P 104 Appétit de vivre / MARICEL CHAVARRÍA
P 108 Festival Sónar y el placer

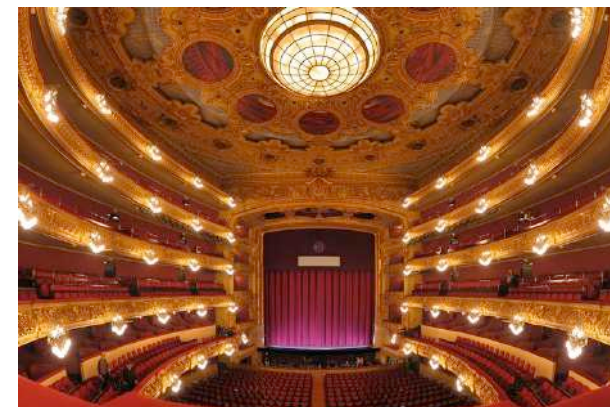

SERVICIOS EDITORIALES

Llibre *Obsessió*. Gran Teatre del Liceu

Hänsel i Gretel* ha desenvolupat per al Gran Teatre del Liceu la publicació *Obsessió* amb la col·laboració de personalitats dels àmbits artístic, intel·lectual i científic com Victòria Combalia, Adolf Tobeña, Gino Rubert, Albert Serra, Marina Perezagua o Pep Duran i Nina Pawlosky, entre d'altres.

Aquesta publicació relliga un tema clau, com és l'obsessió, que està present en totes les obres d'aquesta temporada del Liceu.

SUMARI

- 10 JULIÀ DE JODAR / *Perdurant Neo*
14 *Coincidències / Diferències / Coincidències / Diferències*
19 ALBERT SERRA / *Albert Serra entrevista a Albert Serra, per Albert Serra*
23 ANNA PAGÈS / *L'Obsessió filosòfica*
26 ORIOL PÉREZ TREVIÑO / *Més enllà de les obsessions que ens assetgen*
29 ADOLF TOBEÑA / *Circuits obsessius*
33 RAFAEL ARGULLOL / *L'obsessió segons Rafael Argullol*
38 JAVIER GOMÀ / *El setge*
41 CARLOS CALDERÓN / *Simular l'obsessió*
46 PEP DURAN / *Série Obsessions. Collage de Pep Duran*
52 MARTA REBÓN / *El viatge circular*
56 JESÚS RUIZ MANTILLA / *Intèrprets*
59 LUIS GAGO / *Matar un rossinyol*
62 ELOY FERNÁNDEZ PORTA / *Hi ha una nena que és a tots els aeroports*
65 MARINA PEREZAGUA / *L'obsessió: medul·la del temps que ens compon*
68 EULÀLIA VALLDOSERA / *La seva manera de veure els seus nenúfars, Monet*
72 GINO RUBERT / *Who's who?*
76 LLUCIÀ HOMS / *De l'obsessió guaridora*
80 ARIANA HARWICZ / *Et voicà*
83 FÉLIX RIERA / *Una llegenda xinesa*
86 ALBERTO GARCÍA-ALIX / *Veloobsessió*
90 NINA PAWLOWSKY / *Obsessió*
95 VICTORIA COMBALÀ / *Séraphine de Senlis*

A cada article, amb el nom de cada autor es fa referència a la seva última obra publicada o la seva exposició realitzada

COL·LABORACIONS EN PREMSA

Hänsel i Gretel* col·labora amb diferents diaris, entre ells destaca, per el volum de l'activitat, La Vanguardia. Hi ha ocasions en les que han escrit en conjunt, com a Hänsel i Gretel*, i d'altres en les que en representació de Hänsel i Gretel han escrit individualment.

deral com Washington DC, dins del mercat únic i la unió duanera. Ja va dir Voltaire que "Londres és un lloc on cristians, jueus i mahometans fan negocis junts sense que la religió constitueixi cap impediment i l'únic problema és la felicitat", i així continua sent. Entre els seus sobrenoms figuren *Londonistan*, *Muscou* a la vora del Tàmesi o el *vaite centrat*. Els petroliers basquen com l'aigua del riu, fins al punt que edificis emblemàtics com la nòria del London Eye, el museu de cera de Madame Tussaud, la borsa, la vila olímpica, l'ajuntament, el centre de congressos Excel, l'antiga ambaixada nord-americana de Grosvenor Square, els magatzems Harrods, bancs, cadenes de supermercats i hotels com el Savoy, el Claridge, el Connaught o el Berkeley són propietat de fons de Qatar, Abu Dhabi, l'Arabia Saudita, Kuwait i Qatar. El propietari del Chelsea és un rus, el de l'arsenal un nord-americà. La City és el paradís fiscal més gran del món, i un dels principals centres de blanqueig de diners. En certa manera és com el

Cap polític del Regne Unit no té un mandat tan clar i majoritari com l'alcalde de Londres

gent de tot el món, on es parlen tres-cents idiomes, que aporta un deu per cent de tots els impostos que ingressa el Tresor, amb cinc equips de primera divisió de futbol, tres grans orquestrats, dos teatres d'òpera, 400 grataccors en construcció, metro les vint-i-quatre hores durant els caps de setmana, un paisatge urbà ben curat, constant, megaprojectes com l'extensió de la Tate Modern i -conseqüència de tot això- una pressió per metre quadrat que la fan una de les ciutats més cares i exclusives del món, cada vegada més fora de l'abast de les famílies (que emigren als suburbis) i gairebé de qualsevol que no guanyi un sou fabulós. Una habitació compartida costa 1.500 euros al mes. Un pis de dues habitacions, tres mil euros. La propietat d'un apartament al Hyde Park One de Knightsbridge, davant dels grans magatzems Harrods, entre 40 i 50 milions d'euros.

A Ken Livingstone el va succeir com a alcalde Boris Johnson, i a Johnson li va agafar el relleu Sadiq Khan, un musulmà moderat, abstruït, que no fuma ni menja carn de porc, fill d'un conductor d'autobús que va emigrar del Pakistan, d'entendre vuit idiomes, amb dues filles que no porten el vel però el podrien portar si volguessin, que considera masoquista radical Jeremy Corbyn, defensor gairebé totes les polítiques de Tony Blair excepte la guerra de l'Iraq, i va ser promoció dins del Labour per Gordon Brown. Malgrat els nombrosos atemptats que formentallistes islàmics han perpetrat a la capital

anglesa des del 2005, el multiculturalisme ha triomfat sobre tots els intents d'imposar un model cultural més uniforme, a la nord-americana o a la francesa, de valors republicans, patriòtics o com se li vulgui anomenar. I Khan n'és la prova.

L'alcalde londinenc és un personatge amb prou força per plantar cara públicament ni més ni menys que a Donald Trump, qualificat d'ideòcrata que el president dels Estats

Idea 06
Propiciar reformes per ampliar el poder de l'alcalde en temes com l'educació, l'habitatge o la seguretat, a l'estil de Londres

Units retreia missatges ultradretans del Britain First, el grup feixista la diputada laborista Jo Cox, o crítiques a la sanitat pública del Regne Unit. Sadiq Khan lidera la campanya perquè el titular de la Casa Blanca no vingui a la ciutat en una visita d'estat, si ho fa, perquè no sigui benvingut. Tot això significa que en qualsevol cas seria una de les ciutats més importants del món. Però el fet de tenir un alcalde fa que algú vetlli pels seus interessos i que la seva veu soni amb molta més força. |

Fèlix Riera Quan fabular construeix ciutat

En la seva faula *El lleó vençut* per Pheme La Fontaine ens adverteix del perill que corren els homes, i jo alegeixo les ciutats, que podrien la capacitat de relatar, fabular i imaginar el seu futur. La faula diu així: "Se'ns exposa una pintura / en què el lleó triomfa / un lleó de immensa estatura / que un home, sol, abatut, / Y los que lo veían se ufaban. / Un lleó transciento los pasa en su lugar. Ya veis que, en efecto, / aquí os dan la victoria. / Ese artista os engaña, / tenía libertad de fabular. / Con mucho más motivo nosotros ganaremos / el día en que los míos aprendan a pintar". En un moment en què totes les ciutats del món es disputen el lideratge per seduir inversors, empreses d'innovació, artistes i creadors, han d'enfocarse al màxim per aconseguir plasmar un relat/projecció que visualitzi el seu potencial present i futur. Barcelona ja fa temps, des del final del projecte polític de Regne Unit, no per la seva fortuna global, burocràcia mínima, escoles i universitats de primera, un sistema legal prestigiós, una barreja de tradició i modernitat, un clima suau i un respecte sacrosant a la propietat privada. I on es parla anglès.

Més de quinze milions de visitants anuals venen a Londres. Tres milions de persones viatgen al dia en metro. Una tercera part dels diners que es mouen a tot el món passen per la capital anglesa. Contribueix un 9% al PIB del país. Els seus restaurants no tenen res a envejar als de París o Nova York. La New Bond Street és la capital global del luxe, amb alguns dels conceptes més exclusius del planeta. Mayfair i Saint James són la capital internacional de l'art, amb botigues d'antiquitats, galeries i cases de subhasta com Christie's i Sotheby's. La City és la capital mundial dels negocis, amb comptatges d'assurances, fons d'inversió i stock brokers que mouen el setenta per cent del mercat secundari de bons, el cinquanta per cent del mercat de derivats, el vint-i-un per cent dels hedge funds, i adquireixen empreses per valor d'un bilió i mig d'euros anuals. Tot això significa que en qualsevol cas seria una de les ciutats més importants del món. Però el fet de tenir un alcalde fa que algú vetlli pels seus interessos i que la seva veu soni amb molta més força. |

Fèlix Riera Gestor Cultural

25 + Barcelona La Vanguardia Dissabte, 17 març 2018

Llucià Homs Repte de galeries

Llucià Homs
Gestor cultural

Barcelona és una ciutat fantàstica per la qual sento passió i de la qual m'he enamorat a mesura que m'he implicat en la seva vida cultural. Però Barcelona és una ciutat amb certs complexos, que és molt crítica amb ella mateixa, sobretot quan es compara amb altres capitals europees. Potser perquè no prenen prou consciència de la lliga en què realment juga. Ho he vist clar durant aquests dos darrers anys que els circumstàncies m'han portat a viure i treba-

llar parcialment a Londres. Una metròpoli multicultural, desacomplexada i ambiciosa, que ha fet de la cultura i de les indústries culturals un senyal d'identitat i de riquesa.

En la meua etapa de director a l'Institut de Cultura de Barcelona vaig trobar-me amb un ecosistema cultural molt fràgil, amb una multitud de projectes interessants però que tenien molt poca musculatura econòmica. Calia cuidar-los i dotar-los de les eines que encara els mancaven.

En el camp de les galeries, la crisi econòmica d'aquests últims anys ha estat especialment crua. Per una vocació indomita han sobreviscut a còpia de sacrificis, però els ha mancat un col·leccionisme potent que les dinamitzés, una política clara d'adquisicions públiques, més complicat amb els seus museus i una fira d'art generalista, per bé que el LOOP

s'ha convertit en un referent internacional del video.

Amb l'actual panorama de desenvolupament, amb unes institucions o aturades per les circumstàncies polítiques o començant un nou camí després de repetits canvis de lideratge, què és el que pot fer Barcelona?

Té una capacitat immensa d'atracció. Més enllà d'eslogans i polítiques d'aparador, pot potenciar les seves fortalces i recol·lidir-los i dotar-los de les eines que encara els mancaven.

Durant la 6a edició de Talking Galleries es van reunir a Barcelona més de 250 professionals del gallerisme vinguts de 22 països diferents, que varen aprofundir en els grans debats de la professió. De manera transversal, especialistes i galleristes rellevants es

van reunir al Macba per compartir neguits i esperances imbricats amb el sector local. La periodista Melanie Gerlis escrivia al *Financial Times*, dies més tard, i fent un joc de paraules, que el Talking Galleries esdevenia "el Davos del gallerisme".

Barcelona pot ser el *think tank* del gallerisme mundial. De moment, ja ha exportat el debat a París, Seül, Berlín, Madrid o Nova York, i, properament, l'ampliarà a Londres o Dubai.

Es a les nostres mans treure tot el potencial que té aquesta ciutat. Podem quedar-nos en un cert victimisme o en una certa complaença però podem, també, amb una mica d'ajut institucional i la generositat de tots plegats -convenim molt bé la lliga que juguem-, fer que la ciutat torni a ser referent en allò que pot ser-ho. Alguns ens ho creiem cegament i per això lluitem.

41 + Barcelona La Vanguardia Dissabte, 17 març 2018

Article de Fèlix Riera
Suplement cultural La Vanguardia
17.III.2018

Article de Llucià Homs
Suplement cultural La Vanguardia
17.III.2018

Columna de Fèlix Riera i Lluçia Homs
Suplement cultural La Vanguardia
12.VII.2020

El règim especial de Barcelona, aprovat el 2006, necessita no només que es desenvolupin competències previstes en la llei sinó també una revisió que inclogui els canvis socials i el fet metropolità

llel Especial per al Municipi de Barcelona (1980) promoguda pel controvertit alcalde Porcinoles sota el principi que el seu Ajuntament fos, a més d'administració, "govern". De fet, gairebé tots els alcaldes han llançat propostes entorn de la necessitat de dotar el municipi d'una singularitat reconeguda. Pasqual Maragall va apostar obertament per la bicapitalitat, i fa un parell d'anys l'economista i polític Ramon Tamarit va arribar a advocar per una esmena constitucional per a, a través del reconeixement de la bicapitalitat Barcelo-

na-Madrid, obrir una via d'encaix de Catalunya amb Espanya. En termes semblants s'expressava en vigílies de les últimes municipals l'expresser ministre francès i avui regidor Manuel Valls.

Amb una Carta Municipal revisada (també en un sentit metropolità del que ara manca) o al marge d'ella, Barcelona ha de tornar a reclamar un reconeixement d'aquesta capitalitat, però no només des del punt de vista formal, sinó acompanyat de competències i recursos que li permetin exercir com a tal. I

La reivindicació de la bicapitalitat de Barcelona ha estat objecte de diverses aproximacions teòriques i temptatives polítiques que no han pogut superar les barres establertes

Aquesta ciutat ens necessita

Lluçia Homs i Fèlix Riera

La crisi de la Covid-19 ha projectat sobre Barcelona el fantasma de la decadència econòmica. El que no van aconseguir la crisi econòmica del 2008 ni els atemptats terroristes a Barcelona i Cambrils, ni tampoc el dur desgast polític i social del procés, ho ha aconseguit un virus tiràmic. Ha aconseguit aturar la nostra ciutat i situar-la davant d'una crisi sanitària i econòmica sense precedents. Després del dur confinament, tothom s'ha posat a treballar per recuperar Barcelona des del punt de vista econòmic, anímic, turístic, cultural, social i polític. El compromís per reactivar Barcelona permet asseverar que només podrà recuperar el seu pols si els barcelonins i les barcelonines fan un pas endavant per a la seva reconstrucció. Ara sabem que no és suficient per avançar cap a la normalitat disposar dels ajuts dels poders públics sinó que també s'han d'impulsar iniciatives privades i compromeses que apostin per la ciutat. La crisi a la qual assistim ens hauria de situar davant l'imperatiu de donar continuïtat a la ciutat que vam deixar enrere el 14 de març, després de l'estat d'alarma, i convocar als ciutadans perquè, al costat dels poders públics, defineixin les polítiques més efectives per encetar el futur.

Caldrà abandonar la divisió política per buscar un nou marc de col·laboració entre el sector públic i el privat per permetre la coexistència del major nombre de Barcelones possibles. La reconstrucció operará en la mesura que activem valors que li són propis a la ciutat, com la capacitat d'invençió, la creativitat i el compromís per assolir acords. Caldà realitzar un meticolós inventari de tot allò que Barcelona aspirava a ser, com, per exemple, convertir-se en el centre de la cultura mediterrània, progressar com a capital de la indústria editorial en espanyol o tenir el paper protagonista com a motor de l'Europa de les ciutats. Tots hauríem de fer un esforç per no caure en l'entropia, el desordre i les diferències. Caldà imaginar que és possible aconseguir un gran pacte entre els partits polítics i la societat civil per accelerar la reconstrucció econòmica de la ciutat. La importància històrica de Barcelona rau en haver sabut, des dels seus inicis, que són els ciutadans els qui la construeixen. Barcelona ens necessita, i nosaltres a ella.

Lluçia Homs i Fèlix Riera són fundadors i directores de la plataforma cultural 'Hansel y Greta'.

PRODUCCIONS AUDIOVISUALS

Cinc hores amb Barcelona. CCCB

En motiu de la presentació del Compèndium II vam celebrar la jornada maratoniana *Cinc hores amb Barcelona*, on nou personatges de diversos àmbits culturals de la ciutat conversaven amb el Lluçà Homs i el Fèlix Riera a dalt de l'escenari del CCCB. Aquests van ser els ponents convidats que van assistir a l'acte el 10 d'abril de 2018:

VICENÇ VILLATORO. Escriptor i periodista. Exdirector CCCB

JOSEP MARIA MARTÍ FONT. Periodista i escriptor

JORDI CASANOVAS. Dramaturg i director teatral

IGNASI MIRÓ. Fundació La Caixa. Director àrea cultura

MIQUEL MOLINA. La Vanguardia. Director Adjunt

LAURA BORRÀS. Consellera de Cultura Generalitat

CESC CASADESÚS. Director Festival GREC

ANTONI MONEGAL. Catedràtic de Literatura UPF

ALBERT SERRA. Director de cinema

Cinc hores amb Barcelona. CCCB

Van ser cinc hores de reflexió sobre l'estat de la qüestió de la ciutat de la mà d'aquelles persones que fan i pensen la seva cultura en primera persona. La sessió es va filmar, el material gravat va passar per un procés de muntatge que va resultar en una obra audiovisual que recull l'essència de la jornada.

<https://vimeo.com/309244833>

Foto de David Ruano

QUI SOM?

L'equip directiu està format per Llucià Homs i Fèlix Riera, que són els codirectors de Hänsel* i Gretel*.

Llucià Homs

Llucià Homs és consultor cultural, comissari d'exposicions i art advisor. Va ser director de Promoció dels Sectors Culturals a l'Institut de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona i director de La Virreina Centre de la Imatge.

La seva és, doncs, una trajectòria professional polièdrica -com a empresari d'indústries culturals i com a gestor cultural públic. Cofundador de Loop, impulsor de projectes com PhotoMeeting Ojo de Pez sobre fotografia documental, el festival de cultura contemporània EUROPES, o TALKING GALLERIES, una trobada internacional de galeries d'art a Barcelona que promou anualment una reflexió crítica sobre el sistema de l'art i la multiplicitat dels seus agents.

Fèlix Riera

És editor, i ha estat director editorial de grup 62, l'esfera dels llibres, i director de l'Institut de les Empreses culturals de la Conselleria de Cultura, Catalunya Ràdio, professor associat de la facultat de comunicació audiovisual de la Universitat Pompeu Fabra i conseller del Consell de l'audiovisual de Catalunya. En la actualitat és codirector de la revista cultural Hänsel i Gretel, director editorial de ED Libros y regularment publica a La Vanguardia, Economía Digital, El Món i Política & Prosa i és comissari de la setmana de Novel·la Històrica de Barcelona. Ha publicat *Just abans del salt endavant* (editorial Proa) i *Foscor sobre la nau i sobre el passatger* (editorial Claret).

Hänsel* i Gretel*

CONTACTE

Direcció

Llucià Homs

llucia@hanseligretel.cat

660 026 476

Fèlix Riera

felix@hanseligretel.cat

669 282 848

Coordinació de contingut

Laura Montorio

laura@hanseligretel.cat

690 368 250

Carrer Casp, 32, 1r 1ª. 08010, Barcelona

www.hanseligretel.cat

